

El Fuster

CURS 2021-22

*Especial
Sant Jordi
2022*

POESIA catalana

Primera categoria

1r PREMI

AUCA DOLORS ALEU!!!

			
Va néixer el set d'abril del mil vuit cents cinquanta-set.	Ara ajuda la gent molt amablement.	La gent d'aquell moment vivia malament.	Però al 1882 Dolors Aleu es llicencia i a la gent pot ajudar cada dia.
			
al 1883 va casar-se amb en Camil i van tenir dos estimats fills.	Després que Martina Castells i Vallespí també ho fes.	Els llibres de ginecologia van interessar estudiants de medicina.	Però només una dona, Dolors Aleu, va aconseguir el títol i exercí arreu.
			
Va escriure textos i va ajudar moltes dones, els va millorar la salut i van poder estar bones.	Quan el seu fill va morir la tristesa no la va deixar seguir.	Amb molta pena, ens va deixar però al cor sobreviurà.	Ara es recorda i es recordarà com una heroïna i mai ens abandonarà.

Roger Castro Oliva, Jimena Gascón Caro i Adrián Contreras Ochando

1r ESO C

Il·lustració: Isabella Simoncelli, 1r ESO C

POESIA castellana

Segona categoria

1r PREMI

No esperes

La vida es como un videojuego con una cuenta regresiva en donde corres para llegar a una meta, para llegar a la cima.

Si no aprovechas el tiempo que tienes, se te agota y al principio ni se nota dices que tendrás todo el que necesites todo el que desees, pero eso está muy lejos de la realidad, más de lo que crees.

Seguro que ya te lo han explicado, muchos dirán que es exagerado, pero cuánta gente luego se lamenta y queja.

No hice, no dije, no di aquel abrazo, no pedí perdón, no quieren enmendar sus errores hasta que no les empieza a fallar el corazón.

Aprovecha ahora que aún estás a tiempo. No pisotees al que piensas que va más lento, mejor dedícale unas palabras de aliento es mejor dejar un buen sentimiento que luego acabar en arrepentimiento.

Aprovecha ahora para brindar una sonrisa, dar una mano amiga a aquel que lo necesita, aprovecha para decir "te quiero" "gracias" a tu familia, díselo siempre que puedas que luego vienen los llantos y el "¿por qué...?"

¿Por qué no hice?, ¿por qué no dije? ¿Por qué no di ese abrazo?, ¿por qué no pedí perdón?, porque no quieren enmendar sus errores hasta que a alguien no le empieza a fallar el corazón.

No esperes demasiado, que nadie sabe ni el día ni la hora, no esperes hasta el final, que no podrás hacer nada cuando te estén llorando en tu funeral.

Karen Sofía Torres

4t ESO C

Il·lustració: Maria Gómez, 4t ESO C

2n PREMI

¿Qué quiero?

Quiero caminar sin saber el destino, quiero reír sin saber el motivo, Quiero huir de la vida sin hallar la salida, porque vida hay una y está para disfrutarla.

Quiero ver un mundo multicolor, uno que me dé momentos de felicidad, que me haga acelerar el corazón, uno en que no haya maldad pero sí bondad.

Quiero reír, llorar, bailar, cantar... Saber lo que es el amor, saber lo que es sentir, saber lo que es hacer reír con mi humor.

Quiero superar los baches de mi camino, quiero vestirme sin ser juzgada, quiero tropezar y caer antes de llegar a mi destino, levantarme más fuerte y menos apagada.

Quiero que el corazón me guíe, quiero hacer las cosas que me gusten, quiero pasar bien mi día a día, pero sobre todo vivir mi vida con amor y alegría.

3r ESO C

Jianying Sara Wang

Tercera categoria

1r PREMI

Para Marta

Mentiría si dijera que no pienso en ti, tal vez de vez en cuando, tal vez menos que antes, pero sigues presente en mi memoria y no quiero olvidarte.

Pienso en ti cada vez que paso de ese árbol que hice tuyo, ese árbol que creo que no viste en tu vida pero que yo te dediqué como si en él te hubieras quedado.

Cada vez que el humo de algún cigarrillo se cuele por mi nariz y me hace evocar aquel verán tan extraño, doloroso y maravilloso.

Siempre vienes a mi mente cuando escucho todas esas canciones, la que me cantaste en mi cumpleaños, la que repetías tantas veces, la que yo creía que nadie conocía hasta aquel día que te descubrí cantándola, la que te dediqué cuando me enteré de lo ocurrido.

Me acuerdo de ti cada vez que alguien menciona tu nombre, que es más común de lo que me esperaba.

Me acuerdo de ti cuando leo esas palabras que me escribiste con dulzura.

Te recuerdo en ese día que se ha vuelto tuyo en mi cabeza.

Me duele recordarte y a la vez lo amo, es una hermosa tortura, recordar cada risa y sonrisa tuya, recordar que no debí alejarme de ti, que debí atesorar cada instante a tu lado como si de diamantes se tratara.

"Lo siento" es la disculpa que quedó en mis labios junto a un "te quiero", ambas cosas junto al beso que nunca te di y nunca podré darte.

Aquí me quedé y tú te fuiste.

Las veces que he soñado volver a verte siempre son despedidas, o persecuciones en las que te adentras en una oscuridad en la que te pierdo para siempre...

Solo me gustaría hablar contigo una vez más y que me gritaras todo lo que quisieras y que me maldijeras, si es lo que quisieras, y yo poder abrazarte y decirte lo mucho que lo siento, decirte que fui una tonta, y darte las gracias por entrar en mi vida...Te quiero, sería esta vez mi despedida.

Amanda Andrade

2n BAT A

Il·lustració: Sara Bentalab, 4t ESO B

3r PREMI

Flores

Los humanos somos como flores, nacemos de una semilla y con una vida sencilla nos hacemos mayores.

Crecemos y crecemos cada vez más altos, cada vez más bellos.

Abrimos nuestros pétalos, nos mostramos a un mundo de seres buenos y malos vagando en él sin rumbo.

Crecemos y crecemos cada vez más fuertes, cada vez más sabios.

Al final nuestros pétalos se caen y sabemos que por mucho que no queramos, nuestra hora ha llegado.

En ese mismo momento no hay más que hacer nada más que esperar que el tiempo pase lento.

Y cuando por fin ya no seamos ahí de nuestros pétalos crecerán y de la tierra brotarán tan bellas y de colores unas nuevas flores.

María Díaz Luna

3r ESO A

Tercera categoría

Il·lustració: Mar Miragall, 4t ESO C

Il·lustració: Luna Mahena, 1r ESO B

3r PREMI

8 vidas

Te miro y me miras
te conozco, pero tú, en cambio... No.
Me observas con ojos desconcertados
intentando entender por qué emano tristeza al mirarte.

Soy un recuerdo borroso para ti,
simplemente imágenes espontáneas
que te van rondando por la cabeza.
No soy nada más que eso.

Ven conmigo al lugar de los sueños y esperanzas,
donde tú aun me recuerdes.
Vivamos en un territorio desconocido,
habitado por nadie más que tú y yo.

Mientras estemos juntos
no necesito nada más.
Despójate de esa silla en la que estás postrado.
Agárrame fuerte de la mano y pasea conmigo como si
fuera la última vez.

No me sueltes, por favor,
no estoy preparada para eso
vive conmigo en esta dulce mentira
en este mundo hecho exclusivamente
para nosotros dos.

No me sueltes, te necesito,
y tengo esperanza en que tú también me necesites
No me hagas despertar de este sueño
es demasiado precioso y cálido para ser verdad.

Suéltame aunque duela, estoy preparada.
Vete, pensando en lo que juntos hemos vivido.
Viviremos juntos más vidas, diferentes cuerpos,
mismas almas.

Ocho vidas juntos nos esperan.

Laura Descalzo Álvarez

2n BAT A

2n PREMI

Sacrificio

Entre el humo y la gente me desvanezco,
flores empapadas que huyen del cielo.
latidos acelerados y pétalos de hielo
por mi tierra madre hoy no amanezco.

No te escucho más,
no te oigo cantar,
con nubes en los ojos me voy a marchar.

Cúrame viento,
sálvame del lamento,
o me hundiré en el arrepentimiento

Mátame lento,
déjame sin aliento,
pero sálvalos a ellos, no los dejes caer,
como si la culpa me diese placer.

Lilit Asilbekyan Dumanyan

2n BAT B

Il·lustració: Jimena Gascon, 1r ESO C

Il·lustració: Laia Martín, 2n ESO C

KEEPING IT green

AINA CASALS
ITZIAR MATA

CARBON FOOTPRINT

Is the total greenhouse gas emissions
caused by an individual, event,
organization, service, place or
product.

LET'S DECREASE OUR CARBON FOOTPRINT!

Consume local and
seasonal products.

(forget strawberries in
summer) :(

our to-do list

Bring reusable shopping bags
and avoid products with
excessive plastic packaging.
(Tote bags are the cutest :))

Make sure to buy
only what you need,
to avoid waste.

Limit meat
consumption, especially
beef.

RECYCLE

Try other modes
of transport.

Select fish from
sustainable fishing.

European Union (2021, september, 7). How to reduce my carbon footprint? URL: <https://europa.eu/youth/get-involved/sustainable-development/how-reduce-my-carbon-footprint>

Il·lustració: Aina Casals Carmona i Itziar Mata Dalmau, 4t ESO C

HOW CAN WE REDUCE?

Transport

- Use more public transport or bike before cars or motorbike, because both cause a lot of pollution to our planet
- Walk is also a fantastic idea

Local products

- Consume more local products for the well-being of our health and our environment, because reduces pollution, gas emissions into the atmosphere.

Water saving

- Saving water will let our avoid drought.
- When we save water, we are fighting against global warming.

Recycle

- Recycling reduces the use of new raw materials for manufacturing and existing materials can simply be recycled.

Unplug appliances

- The cost of electricity is around 10%, so it is advisable to unplug appliances when they are not in use.

What is the Carbon Footprint?

Is an indicator of sustainability, a way to measure the impact we have on our environment.

Help
the planet

SOFIA GALVIS
MUXI LIU

A GREEN
planet
is a
CLEAN
PLANET

Il·lustració: Sofia Muxi, 4t ESO

1r PREMI

Il·lustració: Franchesca López, 1r ESO B

Relat de Sant Jordi

Hi havia una vegada una noia que estava celebrant el Nadal en un poble molt petit, on el seu pare va néixer, hi era tota la família. Era una noia amb el cabell ondulat fins a les espatlles, els ulls de color marró fosc i la cara menuda. A aquesta noia li encantava el fútbol, els videojocs, els animals i vestir amb xandalls i roba còmoda.

Un d'aquests dies de Nadal, estava jugant a un videojoc en una habitació del pis de dalt. Després d'una estona, cap a les 18:30, es va cansar de jugar i va decidir anar al bosc a passejar i després tornar per sopar. I així ho va fer. Quan va estar una bona estona caminant va veure un arbre gegant, i va decidir anar a veure'l. Després d'haver arribat a l'enorme roure, es va fixar que just a sota hi havia un forat per on cabia perfectament, i va decidir ficar-s'hi, ja que no tenia res millor per fer. Quan va entrar només era un lloc fosc amb moltes teranyines, llavors va decidir sortir i anar d'una vegada cap a casa. Però just quan anava a sortir va caure una roca gegant a sobre del forat, per sort, la roca era tan gran que no hi entrava, el problema era com sortiria d'allà. El primer que va pensar era trucar a algú, però no tenia cobertura, per sort tenia molta bateria. La segona idea que va tenir va ser encendre la llanterna, i per sort per ella hi havia un túnel tot recte per poder sortir d'allà, no estava gaire segura de passar per allà, però hi havia una veu que li resultava familiar, i anava tot recte pel túnel, i la va decidir seguir. Després d'un parell de minuts va arribar al final del túnel, i es va trobar amb una sala gegant, buida, només amb sorra, i per la seva desgràcia no hi havia cap sortida, només des d'on havia vingut.

Però seguia escoltant la veu, tot i que no sabia com fer per a que li digués per sortir d'allà. Després d'uns minuts donant-li voltes al cap, va decidir seguir la veu donant voltes a la sala, i hi havia un lloc on sonava la veu molt més fort. Es va fixar que just a sota d'aquell lloc on s'escoltava tant la veu hi havia un forat molt petit, tot just li cabia la mà. Va ficar la mà i va intentar aixecar el braç, i de sobte un mur de terra d'uns dos centímetres d'amplada va caure, descobrint un nou túnel.

Quan va arribar al final del segon túnel es va trobar amb una altra sala, molt semblant a l'anterior, però més petita. En aquella sala hi havia una porta tancada i unes ulleres de 3D. Se les va posar i hi va veure un zombi res més posar-se-les. Pels seus reflexos li va donar una patada, i es veia com el zombi s'eliminava, llavors es va fixar que la porta s'havia obert una mica. El seu cap ja la va portar a pensar que només havia d'eliminar als zombis que veïés. Quan ho va aconseguir la porta es va obrir del tot i va donar lloc a un altre túnel. Però aquesta vegada el túnel brillava més del que era habitual, i al final del túnel es podia veure una llum cegadora, no va dubtar i va anar corrents. Poc a poc s'anava fixant més en la veu, que ja l'havia oblidat. Al anar escoltant millor la veu podia escoltar a una dona xiuxiuejant alguna cosa que no acabava d'entendre, com si li estigués parlant el vent. Cada cop caminà més a poc a poc, i quan va arribar al final del túnel i la llum li va deixar de cegar els ulls, els va anar obrint molt a poc a poc, i va veure una dona de 90 anys, amb el cabell curt, ondulat i de color blanc, amb els ulls de color marró i amb la cara menuda.

Quan la va veure va començar a plorar desconsoladament de l'emoció, i es va anar apropant poc a poc amb els braços oberts, mirant-la a la cara, la dona amb els braços oberts i just quan la vaig abraçar em vaig despertar.

Recordo que eren les 5:00 de la matinada i vaig començar a plorar un altre cop, però de tristesa, sentia la necessitat de tornar al somni per poder veure la meua àvia un cop més i poder-li dir alguna cosa, només escoltar la seva veu. Em vaig aixecar, vaig anar al menjador, vaig agafar una foto seva i la vaig abraçar, com si hagués tornat al somni. I allà és quan vaig sentir tanta felicitat que m'agafaven ganes d'adormir-me un altre cop i no tornar a despertar en anys.

Mai sabré si allò que em va passar va ser o no la realitat.

Laia Barbarín González

2n ESO A

2n PREMI

Última esperença

Ens situem a l'any 2863, al planeta Terra. Cada vegada queda menys oxigen i només sobreviuen aquells que tenen diners suficients com per a pagar-se els recursos necessaris per a seguir respirant.

7 de juliol, els nou millors astronautes del món acaben finalment el seu entrenament que va començar 6 anys enrere i es preparen per dur a terme la missió que tant de temps fa que preparen. La missió consisteix a buscar un lloc d'aquesta galàxia amb les condicions necessàries per als éssers humans.

Són les 4 de la tarda, els nou astronautes es troben ara repassant uns últims plans abans d'emprendre el viatge. L'Estella és la primera a entrar a la nau, ella és informàtica i ha de repassar que tot funcioni correctament dins el coet. Seguidament entra en Dave, el capità de la missió assignada i el més capacitats en diferents aspectes. Darrere d'ell entren l'Andy, l'Alec, l'Amy, en Brad, la Caly i en Cain, els millors soldats escollits per la NASA. En Chad és l'últim en entrar, s'encarrega de suministrar els aliments i tot allò indispensable per a aquesta aventura.

Falten només minuts per enlairar-se i els astronautes estan ja dins les càpsules per a dormir. L'Estella es troba informant a la NASA i comentant-li unes últimes coses. Quan ha acabat, va cap a l'habitació on es situen les càpsules i es troba amb el Dave, el capità, que l'està esperant ja que ell ha de ser l'últim en entrar allí dins.

Dia 42, la nau arriba a Mart i els astronautes desperten tal i com estava programat. Després d'examinar que la zona sigui segura, aterren i en Dave és el primer en baixar. Darrere d'ell hi van l'Alec i la Caly, ells tres s'encarregaran de veure si aquest planeta compleix les condicions necessàries per a l'ésser humà durant les tres pròximes hores. El temps passa i l'equip 1 torna amb bones notícies, de moment tot el que han investigat és suficient per a la supervivència dels humans. -I bé? -pregunta l'Amy en el moment que els tres astronautes entren a la nau.

-Bones notícies- diu l'Alec mentre somriu.

-Hi ha suficient oxigen i els dos planetes s'assemblen bastant- afirma Dave i dona més detalls de la seva investigació.

És el torn de l'equip 2, format per l'Andy, en Brad, la Amy i en Cain. El seu treball serà buscar possibles solucions a la poca gravetat que hi ha a Mart.

-Algú ha vist a en Cain? - pregunta en Brad abans de preparar-se per a sortir de la nau.

-Havia dit que aniria a revisar una cosa- diu l'Andy.

-Chad, vés a buscar-lo- diu el capità de la missió.

-Ara torno- suspira en Chad, ell i en Cain havien sigut millors amics des de feia ja 8 anys enrere.

En Chad busca per tota la nau però no troba a en Cain. Torna amb la tripulació i veu que en Cain ja es troba allí. El 2n equip surt de la nau i és llavors quan en Chad aprofita per a revisar que estava fent en Cain, en 8 anys en Chad havia après moltes coses sobre el seu millor amic, per això ara sabia que ell estava amagant alguna cosa. Ara es troba revisant cada sala del coet fixant-se en qualsevol cosa que demostrés que ell havia estat allí. Està a punt de rendir-se quan veu uns cables tallats i trencats. Es queda paralitzat al veure el que havia estat fent el seu millor amic, i és llavors quan ho entén tot i recorda:

"No creus que l'ésser humà s'ha guanyat el que té i que si ara se'n va a un altre planeta aquest acabarà igual que la Terra?"

Aquestes eren les paraules que el seu amic li havia dit 7 anys enrere a les que ell li havia restat importància. Com podia no haver-se'n adonat? El seu millor amic no intentava salvar la humanitat, sinó deixar-la extingir junt amb el seu planeta.

Va ser llavors quan va anar corrent a l'Estella, per a comentar que s'hi podia fer i si la nau encara funcionava.

-Què ha passat? - es notava com a la veu de l'Estella hi havia certa preocupació.

-Em sembla que hi ha hagut un intent de sabotatge- en Chad intentava mantenir la calma.

L'Estella suspira i després diu el següent: -Estem atrapats, la nau no podrà moure's d'aquí i tampoc podem demanar

ajuda ara que també ens hem quedat sense connexió per a comunicar-nos. És llavors quan s'escolta que la porta s'obre, el segon equip ha tornat i ara s'haurà de comunicar la situació amb els companys.

-Que? - aquesta és la resposta de la majoria dels companys al escoltar el que ha passat. No poden dir gaire més, estan processant el que acaba de passar i el fet que han quedat atrapats aquí.

-Com ha anat la vostra investigació? - el capità Dave és el primer en parlar després d'un llarg silenci.

-Això no és important ara- la veu de l'Amy se sent trista.

-És clar que sí, hem quedat atrapats i si les condicions són bones en aquest planeta som l'única esperança de la humanitat-les paraules del capità són un gran pes, però al cap i a la fi té raó.

-Els resultats han sigut bons, aquest planeta és apte per a viure-hi- diu en Brad. -Crec que ens oblidem que algú ha traït l'equip- diu la Caly.

Tots es giren cap al Cain, és bastant clar que ell ha sabotejat la nau.

-He sigut jo- en Chad parla per primera vegada, tots els caps es giren cap a ell- no em semblava bé que la humanitat tingués una altra oportunitat després de fer tan poc per a guanyar-se-la.

-Jo el vaig ajudar- en Cain no pensava deixar sol al seu amic després que acabés de protegir-lo.

Sorpresivament, cap company s'enfada massa amb ells. Probablement, en el fons, ells sabien que tenien raó.

Després de quedar atrapats, passen els anys i els nou astronautes inicien una nova vida al planeta Mart. Creen instal·lacions necessàries per a viure però no construeixen res que no sigui indispensable, no volien que el planeta acabés igual que la Terra.

Poc a poc les generacions van passant i es crea una nova civilització en el planeta, no van aconseguir salvar als humans que hi havia a la Terra, però van complir la missió de no deixar extingir a la humanitat.

Judith Domínguez Capell

2n ESO A

Il·lustració: Tamara Nazaryan, 2n ESO C

3r PREMI

La vida d'una ucraïnèsA

Avui és un dia difícil i per això m'ha agradat la idea que m'ha donat la meua amiga, la Vega, m'ha dit que seria bo per mi escriure un diari, que això és el que fa ella. Bé abans d'explicar-vos a la situació que estic, m'agradaria presentar-me, sóc en Lucas i tinc 12 anys, que per cert els vaig fer ahir, visc a Ucraïna i per últim la meua millor amiga és la Vega que la vaig conèixer jugant a Volei que és el meu esport preferit també tinc un germà tot i que ara no estic amb ell.

Ara us explicaré la situació en què estic, com ja sabreu ara Ucraïna està patint una guerra contra Rússia, llavors no puc estar segur en qualsevol lloc, abans us he dit que avui és un dia difícil, i això és perquè just avui m'han separat de tota la meua família. Ara mateix estic en un camió apretat amb moltes coses, abans de pujar he escoltat que deien que em portaven a Barcelona, que hi havia una família que cuidaria de mi per uns mesos. La veritat que no m'agrada molt anar a Barcelona, hagués preferit quedar-me a la guerra tot i que fos molt més perillós.

-Ya hemos llegado, bajate niño, deprisa que no hay tiempo- vaig escoltar una veu que deia això, suposo que serà per mi. Bé això ho estic escrivint unes hores després, efectivament el senyor ho deia per mi, així que vaig baixar i vaig seguir-los, després d'uns minuts vaig veure com s'apropaven a nosaltres un senyor bastant alt, amb el cabell curt i barba, una senyora baixa, castanya i amb els ulls verds, i una nena, en aquell moment vaig pensar que aquella nena seria molt més gran que jo, però ara ja sé que és de la meua edat. Aquestes tres persones sé que són amb la família que tinc que conviure aquests 3 mesos. He aprofitat a que estic en la meua nova habitació a escriure, la nena sembla bastant amable, jo crec que ens caurem bé, a més que juga a Volei, podem jugar junts. La seva mare sembla també molt amable i divertida, quan m'ha vist m'ha donat una abraçada i el pare sembla bastant borde, no m'ha dit res de moment.

-Lucas a sopar!- em va cridar Laura, la meua nova germana, després seguiré escrivint que ara me n'haig d'anar a sopar.

El sopar va ser bastant incòmode, no paraven de fer-me preguntes sobre la guerra, sobre la meua família i una pregunta que suposo que també us l'estareu preguntant vosaltres "Com sé parlar català?" Doncs és bastant fàcil d'explicar, a mi m'agraden molt els idiomes, així que amb 8 anys vaig decidir aprendre català amb una aplicació anomenada Duolingo, i així és com sé parlar català. Ara vaig a dormir, que avui ha sigut un dia molt mogut, no he parat des de les 7 del matí, i estic molt cansat.

Només apagar els llums em vaig quedar adormit. Ara són les 8 del matí i tothom segueix dormint, de moment no tinc res per explicar, així que quan passen uns dies més ja us explicaré com han anat avançant els dies.

Ja fa una setmana que sóc amb aquesta família, i tot el que us vaig dir de com em van semblar el primer dia, m'he equivocat amb TOT, la Laura i la seva mare són unes bones, en canvi amb el pare encara no he parlat, treballa tota la nit i de dia dorm, així que encara no m'ha donat temps de parlar amb ell. Ara vaig a la mateixa classe que la Laura, des que vaig a la seva escola, no para de burlar-se de mi, jo pensava que m'ajudaria a fer amics, però tot el contrari, ni em parla, com si no em coneixés de res. Per les tardes el que faig normalment és jugar amb la pilota de volei que vaig agafar de la meua antiga casa, a vegades juga amb mi la Laura però l'únic que fa és riure's de mi, i tota l'estona fer-se la molt guay, i en la meua opinió no és que sigui ella molt bona. De moment les coses estan anant bastant malament, espero que millorin una mica. D'aquí unes setmanes tornaré a escriure, fins aviat.

Ja fa un mes que sóc a Barcelona, tinc bones notícies però també de molt dolentes. Començaré per la bona notícia, a la nova escola que vaig, vaig trobar-me a la classe del costat, a la Vega la meua millor amiga! Aquestes 3 setmanes he estat molt amb ella, ja he descobert on viu, així que vaig amb ella molt sovint. Ara us explicaré les males notícies, fa una setmana la Laura, va posar-me una caca de gos a les meves sabates, això em va enfadar molt, la veritat és que no sé perquè m'odia tant, jo crec que no li he fet res dolent, potser ella no volia acollir a cap nen, però és que això no és el meu problema, al dia següent li vaig explicar a la Vega el que m'havia fet, ella ho va trobar molt injust, li va explicar a la seva germanastra amb la noia que vivia el que m'havia fet la Laura. La noia que per cert es diu Maria, li va explicar que la Laura és bastant dolenta i que fa uns anys a ella li

Il·lustració: Vanessa Prodan, 2n ESO C

havia fet bullying, així que entre la Vega, la Maria i jo vam decidir fer una venjança. Encara no l'hem fet, l'estem pensant, suposo que la farem d'aquí un temps, això és tot el que volia escriure, quan la fem ja us explicaré com ha anat.

Ja fa un mes i mig, la cosa a anat millorant, de moment no a fet cap broma dolenta més, però nosaltres tres sí. Va passar just el dia que feia 2 mesos en aquesta casa, jo sabia que a la Laura li agradava molt jugar a Volei així que vaig decidir aquella mateixa tarde dir-li si volia jugar amb mi, ella molt borde em va dir que sí, que a les 16:00 al pati de baix a jugar. Jo els vaig escriure a la Maria i a la Vega que baixessin també al pati. Quan van ser les 16:00 vaig baixar al pati i efectivament hi era ella, ens vam posar a jugar tranquil·lament, però ja quan van passar 20 minuts es va començar a burlar, així que vaig decidir fer-li la broma, li vaig dir que anéssim al gronxador, ella va venir amb mi, i el que no sabia ella és que jo havia fet un forat gegant davant del gronxador, quan va anar a asseure's va caure, justament passava tot el grup d'amics de l'escola i tothom va riure, la Vega i la Maria també estaven amagades darrere un arbre mirant tot, i també van riure. La Laura quan va passar això se'n va anar molt enfadada a casa, quan vaig arribar a casa sobre les 18:00, estaven esperant-me la Laura i la seva mare, em van dir que m'asseiés a parlar. La seva mare va començar parlant:

-Lucas la Laura m'ha explicat el que ha passat avui al parc, no em sembla gens bé el que li has fet - em va dir, jo li vaig explicar tot el que havia passat a classe, el que m'havia posat a la sabata, i ella ho va entendre, ens va parlar als dos, i vam haver de fer les paus. Això és tot el que va passar aquell dia, des d'aquell dia no m'ha tornat a parlar ni molestar ni res, tothom anava a la seva i no parlava amb ningú, jo estic quasi tots els dies amb la Vega i la Maria, no hi ha res més interessant.

Avui ja fa 2 mesos i 3 setmanes, tot ha sigut molt avorrit de moment, fins aquest matí, quan m'he llevat he vist a la cadira de davant del meu llit a la Laura i m'ha dit:

-Bon dia **, ja sé que no ens portem molt bé, però m'agradaria aquesta última setmana, passar-nos-ho bé, ja que no m'agradaria que la teua experiència a Barcelona sigui tan dolenta, ho sento molt pel que et vaig fer, em perdones?- em vaig quedar una mica sense saber què contestar, fins que finalment li vaig dir:

-Hola Laura, la veritat que no m'esperava que em diguessis això, a mi també m'agradaria ser amics, i sí que et perdono. Ens vam donar una abraçada i vam anar a jugar a Volei.

Des d'aquell dia tot a sigut molt millor, ens hem fet molt amics, juguem cada dia a Volei, amb els seus amics i amb la Vega, ens ajudem a fer els deures, i m'ha presentat al seu grup d'amics. Em fa molta pena que això ho estigui escrivint just en el moment que estic fent la maleta perquè ja he de tornar a Ucraïna. Ara que m'havia fet molt amiga d'ells, just me n'haig d'anar, quan estigui al camió seguiré escrivint, ara vull anar aprofitar els últims minuts amb ella. Ja estic al camió, plorant, no volia marxar, em vaig acomiadar d'ella donant-nos una abraçada, els dos plorant. Quan ens estàvem fent l'abraçada em va dir a l'orella:

-Lucas, et trobaré molt a faltar, però tinc una bona notícia, la meua mare ha parlat amb la teua i a l'estiu tornaràs, t'estimo molt, fins aviat.

Ara només desitjo que sigui estiu per tornar-los a veure. Escriure més a l'estiu, fins aviat.

JAJAJAJA, he rigut més llegint això, estava fent neteja als armaris de casa i m'he trobat aquest diari, per cert ara ja tinc 40 anys i la meua dona és la Laura, la veritat que no m'e'n recordava de tota aquesta aventura, ara li explicaré a ella i als meus fills tot això que vaig escriure, suposo que no em vaig recordar d'escriure res a l'estiu.

Angela Zarate Castillo

2n ESO A

Segona categoria

Il·lustració: Sergio Rubio, 2n ESO A

1r PREMI

Una nit intranquil·la

Vaig abaixar la vista per admirar el meu poble, totes les llums estaven apagades. Els humans van a dormir a les deu o les onze perquè l'endemà treballen, són diferents de nosaltres. Nosaltres ho fem tot al revés, dormim de dia i fem vida a la nit. Ara mateix tots els meus s'estan despertant o estan ja menjant-se el coll d'algun pobre desgraciat que encara no havia arribat a casa. En realitat em fan pena, ens veuen com un conte, una història que es van inventar fa temps i de la qual encara es fan sèries de televisió. I encara es menteixen quan troben el cos d'algué atacat per algun de nosaltres: "és l'atac d'un animal" o "algun boig canibal" són algunes de les explicacions que els semblen més coherents.

Al principi d'aquesta història he dit que era el meu poble. Una afirmació una mica errònia. Jo visc aquí, entre els humans, però vaig néixer a una ciutat petita i amagada, on vivim els pocs que quedem avui dia. És molt a prop d'aquí, però jo volia observar els humans, entendre perquè no volien acceptar que existim. Doncs bé, això és el que va passar.

Aquella nit, mentre volava i observava els carrers vaig veure un grup de persones que era cada vegada més i més gran. S'ajuntaven a la plaça i no paraven de cridar, agafaven estaques, rastells, pales, torxes... tota mena d'eines. Llavors ho vaig entendre, era com una escena de pel·lícula, una d'aquelles que ells inventaven. Ara estava passant. No sabia com ni quan, però havien descobert que existíem i anaven a atacar. Vaig tenir l'esperança que no sabessin on estaven situats els altres, tanmateix, si no ho sabessin... ¿Per què haurien fet tot aquest escàndol? Els vaig seguir, caminaven cap al bosc, en direcció a la ciutat amagada. No vaig perdre el temps i els vaig avançar, en arribar vaig

fer un crit i tots els que hi havia allà en aquell moment van sortir. Els vaig explicar el que estava passant, que arribarien en un tres i no res i que ens havíem de preparar.

Dit i fet, vam agafar totes les armes estranyes que feia temps no veia, armes que havíem inventat nosaltres per fer patir les nostres víctimes. En veure tot

allò em vaig preguntar si de veritat havíem de sobreviure, una espècie que es podria considerar superior als humans, però que només se'ls menja, una espècie irreal, mítica i que ningú trobaria a faltar, ¿no mereixíem deixar d'existir? No. Em vaig treure aquella idea del cap. Només ens alimentàvem com els humans ho fan d'altres animals, matàvem a gent que s'ho mereixia, aquella que de veritat si mereixia extingir-se. Havíem de sobreviure, havíem de lluitar.

Van passar uns trenta minuts i vaig decidir anar a mirar. Vaig arribar al lloc on estaven tots, hi havia una gran foguera i tots ballaven i cantaven al seu voltant. Llavors vaig veure un grup de persones disfressades de vampirs i un altre grup amb eines que els perseguia. En aquell moment em vaig adonar. Era 31 d'octubre, tots estaven celebrant la nit de Halloween amb temàtica vampírica. Encara sort, tot havia sigut una falsa alarma.

Ainhoa Herreros Sánchez

4t ESO B

Il·lustració: Laia Martín, 2n ESO C

2n PREMI

L'arbre i el nen

Fa molt de temps, hi havia un pomer alt, i a un nen petit li agradava jugar aquí cada dia. Pujava a l'arbre per menjar pomes, i de vegades feia la migdiada a l'ombra... Li encantava aquell arbre, i a aquell arbre li encantava jugar amb ell. Amb el pas del temps, el nen va anar creixent i va deixar de jugar sota l'arbre.

Un dia, el nen va arribar a l'arbre amb cara trista, va dir: "Juga amb mi!" El nen va respondre: "Ja no sóc un nen, i ja no vull pujar als arbres. Vull joguines i necessito diners per comprar-les. L'arbre va dir: "Ho sento, no tinc diners... Però pots arrencar les meves pomes i vendre-les, i tindràs 10 dòlars. "El nen va ballar d'alegria, va collir totes les pomes i se'n va anar content. Després que el nen va collir les pomes i se'n va anar, no va tornar en molt de temps, i l'arbre estava molt trist.

Un dia va venir el nen, i l'arbre estava molt content. L'arbre va dir: "juga amb mi!" "No tinc temps de jugar. Vull treballar per mantenir la meva família, vull construir una casa per viure, pots ajudar-me?" "Ho sento, no tinc casa, però pots tallar-me les branques i venir a casa. "El nen va tallar totes les branques i se'n va anar feliç. L'arbre va veure com el nen marxava content. Des d'aleshores, el nen no va tornar durant molt de temps. L'arbre es va sentir sol i trist de nou.

El nen va venir de nou, i l'arbre estava molt emocionat. L'arbre va dir: "juga amb mi!" El nen va dir: "Estic molt trist, em faig gran, vull anar en barca i relaxar-me, em pots regalar una barca?" "Fes una barca amb el meu tronc, perquè puguis remar tan lluny com vulguis. Així que el nen

va serrar el tronc de l'arbre i va construir una barca. Se'n va anar amb la barca, i no va aparèixer durant molt de temps.

Finalment, després de molts anys, el nen va tornar a visitar l'arbre. L'arbre va dir: "Ho sento, noi, però ara no tinc res." No hi ha pomes per menjar..." El nen va respondre: "Jo tampoc tinc dents per menjar-les." "No hi ha branques a les quals pugis..." va dir l'arbre, "Ja sóc massa gran per pujar". va dir el noi.- Realment no et puc donar res... l'únic que em queda són les meves arrels gruixudes. L'arbre va dir amb llàgrimes: "Ja no vull fer res, només necessito un lloc per descansar". Després de tots aquests anys, estic molt cansat. va respondre el nen. "Bé, les arrels velles són el millor lloc per descansar. Vinga, asseu-te sobre mi i descansa." "El nen es va asseure i l'arbre va esclatar en llàgrimes d'alegria...

Aquesta és la història de cadascun de nosaltres, els nostres pares.

Quan érem petits, ens agradava jugar amb la mare i el pare... Quan creixem, ens allunyem d'ells... Només tornem a casa quan tenim peticions o problemes. I sempre que volem, els nostres pares sempre són allà, sempre sensibles, intentant fer-nos feliços.

Potser penseu que el nen és massa despiadat amb l'arbre. Però qui no ha tractat així als nostres pares?

Hengzhi Wu

3r ESO C

Il·lustració: Jaqueline Lezcano, 2n ESO C

3r PREMI

En Blanc

"Un paper en blanc", quatre paraules, això és l'únic que hi havia escrit, feia bastant temps que era asseguda davant l'ordinador intentant seguir la història, però no se li ocorria res per molt que hi pensés. La veritat portava en bloqueig escriptor des de feia molts mesos, però ara havia d'escriure, ja que era una feina per a l'institut, al principi estava feliç, escriure era una de les coses que més li agradava i potser en aquell moment tenia idees, ara res d'això, suposava que escriuria el primer que se li passés pel cap, no donava resultat, de tant en tant mirava el rellotge, cada vegada es feia més tard i tenia menys i menys temps, va escoltar uns copets a la porta, era la seva mare, li havia portat el sopar, "Ja has acabat?", la seva filla va fer que no amb el cap, ella li va deixar el plat a l'escriptori al costat de l'ordinador. "Potser després de menjar puc acabar d'escriure" va pensar: Es va acabar els macarrons, però li va donar molta son, "dormiré una mica" va ser el següent que es va dir, com estava tan cansada només posa-se sobre el llit es va quedar adormida. El que no esperava és que tindria un somni tan estrany aquella nit.

Sortia d'una casa molt petita però bonica en mig del no-res. Caminava tranquil·lament per un bosc, uns arbres gegantins s'elevaven per tot aquell lloc, el terra feia olor d'humit, semblava que acabés de ploure, s'escoltaven alguns ocellets i el soroll de

branques i fulles causats per algun petit animal o el vent, no hi havia més persones, només ella, però es va començar a fer de nit i aquell bosc no s'acabava, va començar a córrer, a córrer com no ho havia fet mai en sa vida. A poc a poc veia que el que semblava idíl·lic en un primer moment ara es tornava obscur i sinistre, ara els ocellets havien estat reemplaçats per l'udol del vent, els petits animalons, per ombres que voltaven rere matolls, observant tot amb els seus ulls grocs, va continuar corrent, no trobava la sortida, estava perduda, va mirar el seu voltant, es va asseure en una roca, "he de fer alguna cosa, no em puc quedar aquí", de cop i volta les ombres van començar a passar veloçment al costat d'ella, una per l'esquerra, una altra per la dreta, va notar que els arbres i el terra ple de fulles desapareixen, ara estava en una habitació fosca on el terra era dur i rodejada per les ombres, que feia una estona avançaven en silenci, ara feien un soroll ensordidor. De les parets de l'habitació uns petits punts de llum lluitaven amb aquella foscor, l'estança s'il·luminava més a cada segon que passava. On hi era el bosc?, no hi quedava rastre, els puntets de llum? Eren fanals, les ombres? Aquells ulls grocs no eren més que els fars del que semblava eren petits cotxes, es trobava enmig d'una carretera. Va mirar cap endavant una ombra gegantina o potser una furgoneta o camió circulava en direcció cap a ella,

volia escapar, però no tenia cap a on, només va contenir l'alè esperant l'impacte, va sentir que li agafaven la mà i que l'estiraven, una figura estava davant d'ella potser d'un noi, no el reconeixia, "no crec que l'hagi vist en ma vida" va dir internament, el noi va somriure, "com et dius?" va atrevir-se a preguntar, "potser hauràs de somiar un altre cop per saber el meu nom" va ser l'únic que li va respondre, somiar un altre cop?, ell només va riure, estava perdent la paciència, vol dir que tot això no era real?, la veritat és que tenia sentit aquest final no era molt coherent, es va recordar que feia un moment li havia salvat la vida "gràcies, suposo" va dir ella mirant el noi, "crec que m'hauries d'agradir dues coses", eh?, ell va tornar a riure, cada vegada estava més confosa, la figura estava desapareixent i ella li va agafar molta son, va tancar els ulls i en obrir-los es trobava a la seva habitació, quin somni més estrany..., espera "crec que m'hauries d'agradir dues coses" aquella frase...

Era una idea una mica absurda, però una idea, es va aixecar del llit, va connectar l'ordinador que s'havia deixat encès i s'havia descarregat, "tranquil ja sé que més t'havia d'agradir", tenint això present, va continuar escrivint.

"Un full en blanc", quatre paraules...

Gràcies a aquell misteriós personatge, siguis qui siguis, he acabat el conte.

Karen Sofia Torres

4t ESO C

Tercera categoria

Il·lustració: Sesili Gostamashvili, 1r ESO A

1r PREMI

L'home a qui la sort somreia

La història que explicaré és la d'un noi jove criat entre bruixes i bruixots al lloc que avui en dia coneixem com a Navarra. No era un noi qualsevol. Vivia en un bosc perdut en meitat de la muntanya on convivia amb tota la seva família de sang. Vivien aïllats ja que tots tenien una cosa en comú, tots compartien religió. I no, no parlo sobre cap religió coneguda, ells creien que pel simple fet de compartir sang amb una antiga i famosa bruixa eren superiors a la resta de la gent. Tant és així que ni ells mateixos és consideraven persones. Tot això feia que fossin menyspreats i perseguits per la resta de la societat.

Tenien una manera de viure poc usual, vivien del cultiu de diferents plantes, les utilitzaven tant per a alimentar-se com per realitzar rituals religiosos. Aquests rituals només es celebraven quan hi havia algun tipus de crisi o alguna celebració. En aquest poblat hi vivia un noi jove que era considerat de sang pura, és a dir, que els seus avantpassats eren tots descendents de la gran bruixa. Això feia que al poble tingués una posició social important. Ell tenia un objectiu, que era portar a la resta del món la seva religió per poder-se establir com a una espècie de déu arreu del món, ell desitjava poder acabar amb l'odi que havia perseguit la seva família durant segles. I és per això que a l'edat de 19 anys va decidir abandonar el petit poblat en el qual vivia per anar a expandir les seves idees arreu del món. El dia abans del seu viatge es va fer el ritual més gran que els habitants del poble havien vist mai, aquest consistia en demanar a l'ànima de la gran bruixa que acompanyés el noi en el seu viatge donant-li fortuna.

I així va ser com va abandonar el seu poble. Durant els següents mesos es va dedicar a recórrer el nord de la península en cerca de fidels, i així poble que trepitjava poble que el necessitava. Primer va arribar a un dels pobles que sempre s'havia dedicat a perseguir la gent com ell. A l'arribada els habitants d'aquell poble hi mantenien les distàncies, mentre que ell caminava confiat en "l'encanteri" que li havien fet, el qual li donaria fortuna. Per tant, va caminar fins a veure el que semblava una plaça major i va seure allà al mig. Va esperar assegut durant un dia i una nit fins que un habitant d'aquell poblat va anar a parlar-hi. Era un nen petit que amb llàgrimes als ulls li va demanar ajuda perquè molta gent al poble estava emmalaltint. El jove va disposar-se a ajudar els afectats per la malaltia a canvi que, si els salvava, ells l'acompanyarien a repartir les seves idees pel món.

I així ho va fer; només pregant i fent un ritual dels que estava tan acostumat a fer en el seu poble natal, com si es tractés d'un miracle, es va curar tot el poble. El que va fer en aquest poble ho va anar repetint a cada lloc que visitava: si en el poble hi havia sequera ell provocava pluja, si en un altre passaven gana, els cultius creixien més de pressa i si en un altre hi havia delinqüència, ell restaurava l'ordre.

I així va ser com va passar de viatjar sol a anar acompanyat de centenars de persones agraïdes pels seus serveis. Un cop ja amb un grup prou gran va decidir tornar al seu origen on els seus fidels podrien adorar els descendents de la bruixa.

De tornada en un dels pobles que havia es va trobar amb una cosa que no s'esperava: tot el poble tenia set per culpa d'una sequera. Els habitants li van demanar ajuda, ja que ell els havia salvat dels temporals que arrasaven el poble.

El jove, després de repetir els rituals amb els quals havia salvat tants pobles, veia que els resultats tardaven en arribar més de l'habitual, per tant va decidir que s'instal·laria en aquell poble fins que el problema se solucionés. Després d'esperar i esperar i veure que no plovia de cap de les maneres, va arribar un vilatà d'un poble que també havia salvat prèviament, aquest li demanava ajuda perquè en el seu poble la gent estava morint per una malaltia. Poc després també va arribar un altre habitant d'un altre poble que també havia salvat dient que el problema que tenien ja no era la delinqüència, sinó la fam.

El jove, intrigat pel que estava passant, va anar visitant tots els pobles pels que havia passat, tots tenien un problema diferent que ell no podia solucionar. Això va provocar que els seus fidels deixessin de creure-hi i el deixessin de seguir. Ell, trist va tornar al seu poble natal amb les mans buides sense entendre per què la seva fortuna no li havia permès solucionar tots aquells problemes, raó per la qual en arribar va demanar parlar amb un dels savis del poble. Aquest li va dir:

- El teu error ha estat utilitzar la teva fortuna per tenir a tothom de la teua part, ja que la sort és com una moneda, perquè algú l'aconsegueixi algú altre l'ha de perdre

Didac Lloret Martínez

1r BAT A

Il·lustració: Nermin Ahmed, 1r ESO C

2n PREMI

Xip, xip, xop. Un Dia de Pluja.

Xip, xip, xop, les sabatilles grogues esquitxen un basal. Xip, xip, xop, les gotes cauen als terrats i caps. Xip, xip, xop, els cotxes congestion el trànsit i les sabatilles grogues no poden creuar. Xip, xip, xop, el paraigua del color del cel quan és estiu sent les gotes relliscar. Xip, xip, xop, la mare agafa la mà de la nena per tal que no caigui. Xip, xip, xop, uns avis passejant de la mà es creuen amb les sabatilles grogues. Xip, xip, xop, l'autobús va tan ple que les sabatilles grogues son trepitjades.

Xip, xop, xip, en baixar de l'autobús les sabatilles grogues es descorden. Xip, xop, xip, els cordills s'embruten en els bassals. Xip, xop, xip, les sabatilles son recolzades en un banc per tal de ser cordades. Xip, xop, xip, una gota rellisca per la galta i arriba als llavis. Xip, xop, xip, el paraigua rellisca de les mans de la noia de sabatilles grogues. Xip, xop, xip, el fred es cola pels turmells sobre les sabatilles grogues. Xip, xop, xip, Un ocell alça en vol.

Xip, xop, xop, les plomes de l'au semblen més fosques. Xip, xop, xop, el paraigua és al costat de les sabatilles i les esquitxa. Xip, xop, xop, cada cop queden menys basals per arribar a casa. Xip, xop, xop, cada cop les gotes son menys lluents. Xip, xop, xop, les claus son tretes abans d'arribar a sostre cobert. Xip, xop, xop, les claus giren al pany i les frontisses grinyolen al flexar. Xip, xop, xop, l'escalfor i els llums sintètics del rebedor acullen a les sabatilles grogues. Xip, xop, xop, al ascensor el reflex del mirall deixa veure una persona en sabatilles grogues cansada.

Xip, xip, xip, un maternal somriure obre la porta i fa pas a les sabatilles grogues. Xip, xip, xip, el sopar calent en un tres i no res és recollit. Xip, xip, xip, l'aigua calenta de la ducha i el vapor envolten ara els peus. Xip, xip, xip, les sabatilles grogues son substituïdes per grossos mitjons. Xip, xip, xip, roba de cotó abrigo la pell freda.

Xip, xip, xip, xip, xip, les gotes esquitxen la finestra fins que els ulls es tanquen per fi i els peus es troven calents sota els llençols.

Xip, xop, xip, xip, ratolins juguen en somnis.

Maria Zorrilla Sánchez

2n BAT A

Un motiu desubicat

Començava a tenir tremolors per tot el cos, sentia una picor a la cara per les gotes de suor que em regalimaven, notava que em faltava l'aire i em quedava sense alè, el meu cap pujava i baixava com una muntanya russa. Vaig obrir els ulls a poc a poc encara mig marejada i era en una sala blanca, no hi havia mobles, només el meu llit on estava tapat i lligat. Que estrany. Girava el cap als costats per intentar trobar pistes d'on em situava: a la dreta hi havia una espècie de finestra on podia veure el meu reflex, però no era ben bé un mirall, directament vaig saber que m'observaven. I cap l'esquerra hi havia una petita tauleta amb un got d'aigua i un paper, semblava que hi havia alguna cosa escrita. Una alarma va sonar i la sala es va tornar mig vermella per un llum d'incendis que hi havia sobre la porta d'entrada. Aleshores una persona vestida amb un vestit com d'exterminador d'insectes va entrar, i junt amb ell dos més. Dos d'ells em van descordar i l'altre em va portar una gerra plena d'aigua. Van sortir de seguida de la sala i es va sentir com tots els candaus es tancaven. Estava molt confós. Per uns altaveus va començar a sonar una cançó. Em sonava familiar, Beyond the sea de Bobby Darin. No van ser més de deu segons que va començar a sortir aigua del terra. Estava entrant en pànic, havia de pensar ràpidament, així que el primer que vaig fer va ser agafar la gerra i buidar l'aigua per així tenir un lloc on l'aire quedés atrapat i pogués intentar respirar d'allà. I mentrestant veia la nota que deia "no som aquí, i a fora menys". No entenia la referència, i, mentre que l'aigua ja m'arribava per les espatlles, em va venir al cap. "No estan aquí", així que ningú em vigila. Vaig anar bossejant amb la gerra a la mà i fins a arribar a la finestra i un cop allà vaig començar a donar cops al vidre.

Com esperava, el vidre es va trencar, després de diversos intents. Però ara em trobava en una habitació negra on hi havia més persones disfressades amb aquella vestimenta que m'observaven. Totes se'm van quedar mirant i van començar a apuntar a una llibreta. Un va dir "sis minuts vint-i-tres segons", i després dos d'ells em van aixecar del terra i se'm van endur a un altre lloc. Jo no em resistia, no hi veia sentit i tampoc tenia res a perdre, en les pel·lícules la gent que es resisteix sempre acaba malament, així que vaig decidir veure com acabava això. El passadís per on em portaven era molt llarg, semblava que no s'acabés mai, fins que vam arribar a una porta de ferro protegida per guàrdies. Allà els dos que m'estaven arrossegant em van deixar i després de passar per una sala de desintoxicació, on em van ruixar amb una manguera gegant i assecar amb un ventilador enorme, em van agafar uns vigilants que semblaven una barreja de policia i soldats de guerra. Què era aquell lloc? Immediatament de sortir de la sala de desintoxicació em van tapar els ulls. Només puc dir que vaig pujar unes quantes escales. Pel que podia notar em van posar en una cel·la i allà ja em van treure la bena dels ulls. No hi estava pas sol, hi havia una altra persona que se'm va acostar i em va dir: "Quant has trigat? Deus ser molt bo per estar en aquest nivell". Me'l vaig quedar mirant, no entenia què volia dir. Em va explicar que estava en el nivell més alt "com que nivell?, nivell de què?"

Resulta que al lloc en el qual em trobava classificaven les persones pel seu nivell depenent de la seva agilitat, la seva intel·ligència, força i rapidesa.

"Em dic 478" em va dir.

Resulta que tots eren números, ningú recordava el seu nom ni cap altra cosa. I jo tampoc. A mi em van posar 812. El meu company em va dir que ell havia pogut sortir de l'habitació agafant una pota del llit i fent palanca amb la porta, tot això en dotze minuts i trenta-quatre segons, era el temps rècord.

"I tu com t'ho has fet?, amb quin temps?, vint, vint-i-u?" va dir ell.

"No ho sé segur, quan vaig trencar el vidre van dir sis amb vint-i-tres si no recordo malament" vaig dir.

Es va quedar bocabadat "però és impossible, com?" Li vaig explicar que si t'hi fixaves, el mirall era una finestra per on ens controlaven, i que això es podia veure molt fàcilment, només has de tocar el vidre, si el reflex del teu dit es toca significa que és una doble finestra per on t'estan mirant i si no doncs és un mirall normal i corrent. En 478 es va quedar al·lucinant, i em va comentar que ara com que era jo el primer hauria d'inaugurar els jocs. Estava molt confós, quins jocs?

Van picar a la porta i abans que poguéssim dir res ja estaven dos guàrdies a dins, ens van donar una vestimenta que semblava medieval, ens van dir que ens l'havíem de posar. Ens van deixar dos minuts i ens van treure fora. Estava tot ple de guàrdies traient a cada un de nosaltres cap als "jocs". Tots estàvem baixant les escales fins a arribar a un passadís blanc com l'habitació del principi on estaven tots col·locats en fila, però a mi no em van parar pas. Em van agafar pel braç i els vaig anar avançant a tots mentre alguns em miraven amb cara de pena i altres amb cara de fàstic. I a mi se'm van emportar a una habitació a part. Em van donar instruccions pels jocs i em van tirar al terra de l'estadi.

Em vaig aixecar del terra i només escoltava gent cridant i animant com bojos. Era un estadi de pedra i el terra de sorra on al centre hi havia una torre de pedra amb una cadena de ferro connectada a la punta. Semblava l'època medieval. Portava una túnica blanca i a sota una armadura de gladiador. En aquell moment vaig rebre el senyal que em van dir i em vaig treure la túnica, vaig agafar un cubell que hi havia al costat de mel i me'l vaig tirar per sobre. No sabia perquè ho feia, però eren les indicacions que em van donar i com que tenia por que em fessin mal, només em quedava obeir.

De sobte una porta de fusta es va obrir i es va fer el silenci. Va sortir un ós. Per l'armadura ja sabia que m'hauria de barallar amb algú, però en certa manera ja m'esperava l'ós, això explicava la mel. Desesperat vaig començar a córrer intentant trobar algun tros de fusta o algun element que em pogués ajudar a defensar-me. Vaig anar al mig cap a aquell tros de pedra que hi havia, vaig agafar la cadena i em vaig esperar que la bèstia vingués cap a mi, i quan ja estava prou a prop vaig començar a córrer en el seu sentit contrari, per així poder-lo enredar amb la cadena. Però només en tocar l'ós amb la cadena va desaparèixer, i amb ell també tot l'estadi. Va venir cinc guàrdies cap a mi enfurismats i al darrere una noia amb una bata blanca i una llibreta a les mans. Era la noia més maca que he vist en la meua vida. Em vaig aixecar ràpidament, però em vaig quedar agenollat per un cop al cap que em va donar un guàrdia. Lentament, vaig anar caient a terra mentre vaig escoltar la veu dolça de la noia. "Porteu-lo a la sala superior, té massa potencial", i finalment els ulls se'm van tancar.

Començava a tenir tremolors per tot el cos, sentia una picor a la cara per les gotes de suor que em regalimaven, notava que em faltava l'aire i em quedava sense alè, el meu cap pujava i baixava com una muntanya russa. Vaig obrir els ulls a poc a poc encara mig marejada i estava en una sala blanca, no hi havia mobles, només el meu llit on estava tapat i lligat. Però aquest cop sí que tenia memòria i un motiu, trobar-la a ella.

Alba Loré Amigó

1r BAT A

Il·lustració: Mar Miragall, 4t ESO C

**1r
PREMI**

Somos el placer

Otra tarde más, el atardecer es contemplado en lo alto de un olmo por nuestra colonia.

Somos un tanto peculiares, no nos verás nunca—créeme, nadie lo ha hecho—. Y nos gusta mucho la savia. Tenemos un árbol concreto, un olmo, en el que nos reunimos. A diferencia de otras tribus, hatajos o criaturas, no idolatramos a otro ser por el simple hecho de que alguien lo haya proclamado superior anteriormente. Por así decirlo, consideramos que todos somos dioses. No cargamos con etiquetas ni nos identificamos con palabras que no sean nuestros nombres. Somos seres libres y disfrutamos en unión, aunque no para siempre. Nos podemos marchar cuando queramos, y volver si nos place. Sabemos que en la colonia siempre vamos a tener nuestro sitio. Por supuesto, nos encontramos con problemas a menudo, lo que nos distingue de otras especies es que «nosotres» pensamos con el corazón.

Nuestra existencia siempre ha sido así de placentera. No siempre estamos felices, lo que sucede es que no estarlo no es malo.

Un buen día nos despertamos y todo era aparentemente normal. Pero poco a poco, sentimos una necesidad interna de algo más. Anhelábamos llenar un hueco el cual desconocíamos. Nos sucedió a «todes». Sin excepción. Nadie sabía lo que estaba pasando; estábamos en estado de excitación, de alegría, con ganas de jolgorio. Nunca antes nos había pasado algo así, siempre habíamos estado «satisfechos». Ni siquiera nos apaciguaba tomar savia—el fluido de algunos árboles, en nuestro caso de los olmos—, lo que nos alimenta conjuntamente con cierto tipo de flor abundante en nuestro bosque. A día de hoy—te parecerá extraño, pero desconocemos la fecha y hora de los días—, seguimos sin saber qué nos provocó aquella llamada de la naturaleza. Probablemente, con esta última frase hayas pensado que me refiero al acto de expulsar excrementos, pero no es así. Eso lo hacemos naturalmente. Me refiero a eso que todo el mundo hace y de lo que se avergüenza la mayoría—sin sentido, por cierto—: la sexualidad. En su amplio sentido.

Somos seres fantásticos a los cuales nunca vas a ver. Esos que viven complacidos, y no es por falta de problemas, sino por la buena gestión de estos. Seguramente te preguntes cómo nos reproducíamos si hasta ese momento no llegamos a conocer la sexualidad. Bien, pues no hemos necesitado reproducirnos para seguir con nuestra especie, ya que nunca hemos dejado de existir. No morimos nunca. ¿Y sabes por qué? La savia que ingerimos regularmente nos concede la habilidad de perdurar en el tiempo infinitamente. Aunque anteriormente he mencionado que pensamos con el corazón y que lo tenemos muy presente, me refería en un sentido figurado. A pesar de carecer de corazón, somos más emocionales que muchas personas.

Ahora disfrutamos de todos los placeres que nos ofrece la vida, pero tú también puedes hacerlo. Si te atrevieras a hacerlo, gozarías de una felicidad espléndida. Pero la vida es solo para valientes, y para valientes nosotres.

Sara Rico Bágüena 4t ESO C

2n PREMI

Yinger y el árbol parlanchín

La fuerte e improvisada lluvia pilló desprevenida a la joven chica, Yinger. El denso bosque en el que se encontraba ofrecía varias opciones para refugiarse. Finalmente, optó por un viejo y gran árbol. La florida copa del árbol era un lugar temporalmente seguro. Entre las curvadas y salientes raíces, una en particular, ofrecía lo más parecido a un asiento. Yinger lo aprovechó rápidamente, sentándose y respaldando su espalda en el ancho árbol.

Aquella mañana su padre se encontraba muy resfriado, por lo que Yinger optó por recoger algunas hierbas medicinales, como su padre le había enseñado. El cielo se oscureció, el tono grisáceo fue el protagonista durante toda la mañana, por lo que Yinger aprovechó sentada para escoger las hierbas, limpiarlas, y deshacerse de las que no servirían para una correcta infusión medicinal. Ante la continuada lluvia, Yinger se acurrucó aferrada al viejo árbol, quedándose plácidamente dormida. Sobre su cabeza, cayó un trocito de rama. Esta se despertó de golpe. Aunque el cielo continuaba un poco gris, ya no llovía y el arcoíris se ofrecía tímidamente.

«¡Vamos, vamos...!» - pronunció una voz. Yinger miró a su alrededor, pero no encontró a nadie. De nuevo se volvió a escuchar la persistente voz: - ¿Es qué te vas a quedar a mis pies todo el día?

Esta vez, la mirada de Yinger, se dirigió hacia arriba. Extrañada y llena de curiosidad, con los brazos cruzados, preguntó:

- ¿Quién eres y por qué no das la cara?

- ¡Ya te la estoy dando, joven! Y... ¿te importaría no pisarme más? Pesas... ¿sabes?

- ¿Pretendes decirme que un gordo y viejo árbol me habla? Sin duda debo de haberme resfriado y la fiebre me hace desvariar. Sí, eso debe de ser - pensó Yinger en voz alta. Haciendo caso omiso a la situación, volvió a acurrucarse en el árbol.

- Escucha, ¿podrías buscar otro árbol para colocar tu pesada y sorda cabeza?

- dijo el árbol mientras hacía ruido con sus hojas. Yinger abrió los ojos y enfadada dijo: - ¿Pero qué demonios te pasa? En cuanto recupere fuerzas me marcharé por donde he venido y entonces volverás a estar solo, árbol viejo y mal educado.

- Lo siento, pero no suelo tener mucho trato con las personas. Seguramente mis modales se han agriado de tanto tiempo sin hablar con nadie. Pero sé de buena tinta que volverá a llover, y más fuerte, así que creo que deberías marchar para tu casa cuanto antes...- respondió el árbol.

- Nunca conocí a un árbol parlanchín, pero seguro que tú les ganas a todos - cortó con brusquedad ella mientras se sacudía las hojas pegadas a su vestido.

- Hablando de parlotear, ¿Cómo es que tú puedes hablar y los demás árboles no? - preguntó curiosa.

- Pues, resumidamente, cuando era pequeño, todos los árboles hablaban. Decían que eran tierras encantadas, por lo que todos los que estaban aquí plantados teníamos ese «don». De eso hace muchísimos miles de años. Ahora solo quedo yo, que para colmo solo despierto unas horas al día cada cien años. Y hoy, por fin, es el día.

- respondió el árbol.

- Y después de esperar cien años a la única persona con la que podías mantener una conversación, la recibes a patadas - se pronunció Yinger mientras aparecía en sus labios una pequeña sonrisa.

- Ya puedes imaginar por qué se defiende uno así, nunca sabes con quién te puedes topar. Además, ¿cómo te llamas, joven?

- preguntó el árbol con interés.

- Me llamo Yinger Song, hija del famoso músico Linping Song.

- Vaya... ¿Qué es «músico»? - preguntó pensativo el árbol.

Yinger tomó su bolsa y sacó de ella una flauta. Sin pensarlo ni un momento comenzó a tocar una suave melodía. El viejo y robusto árbol escuchó encandilado el agradable sonido que nacía de la flauta manejada por la joven niña, y observaba cómo Yinger sonreía a la vez que soplabla.

- jamás nadie tocó mi tan bella melodía!

- dijo el árbol complacido. De pronto, y como pronosticó el ahora emocionado árbol, comenzó una inesperada y brusca lluvia. Yinger rápidamente guardó su flauta en la bolsa y se cobijó corriendo bajo el árbol.

- Te avisé, joven, ahora tendrás que esperar más rato hasta que amaine.

- No te preocupes, me refugiare bajo tus ramas.

No pasó mucho tiempo hasta que se escucharon unas repetidas voces entre el frondoso bosque. Bajo la intensidad de la lluvia apareció la figura de Linping. Llevaba un gran paraguas y dos gorros de bambú. Uno en la cabeza y otro en una de sus manos. Pronto, padre e hija se abrazaron contentos de encontrarse los dos bien. A continuación, su padre le colocó un gorro en la cabeza mojada de Yinger. La cogió de la mano y, escudándose ambos bajo el enorme paraguas, se dispusieron pronto para la vuelta a casa.

Cuando de pronto Yinger soltó la mano de su padre y corrió a abrazar al viejo árbol. Luego volvió corriendo hasta estar al lado de su padre.

- ¿Me explicarás en casa a qué ha venido ese abrazo al árbol?

- preguntó Linping.

- En casa...en casa. Aunque no te lo crearás.

- respondió Yinger.

Jianjing Sara Wang

3r ESO C

Estela Alonso

Genoveva Azcón

Marta Castro

Sònia Torres

David Ferrando

Ana Guano

Francesc Jodà

Ferrando Lorente

Mallo Oreiga

Adriana González

Cristian Gallardo

Juan Carlos Gutiérrez

M. Dolores Ferranon

Carina Blasi

Neus Pérez

Montserrat Pérez

M. Antonia Ruz

Marcos Sagarray

Marc Soler

Dani Sardà

Montserrat Vila

TUTOR

Laia Alina Farràs

Martí Barriso

Neus Barron

Giorgi Bezhuashvili

Mirreia Burgos

Mirreia Burgos

Lianzo Jerco

Nàdia Alla

Martí Batlles

Sara Bentalab

Amira Bouayad

Gerard Casas

Gerard Casas

Gerard Casas

Gerard Casas

Jofre Amadín

Eduardo Badoyan

Christopher Denzil Bellot

Aina Casals

Dahao Chen

Adrián del Aguilá

Mohamed Chib

Jülia Diez

Joel Figueras

Olga Mariana Hernández

César Alejandro Hidalgo

Mirreia Burgos

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

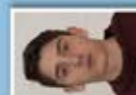
Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Dan Letter

Irene Lopera

Laia Martí

Alexia Martín

César Alejandro Hidalgo

Mirreia Burgos

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nicolás Oxovi

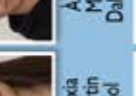
Benicio Páez

Hugo Pacheco

Guillem Rodríguez

Iván Sánchez

Alex Mata

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

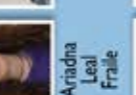
Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

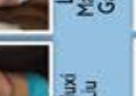
Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Leranangel Santana

Juan Carlos Sarradas

Benicio Páez

Hugo Pacheco

Guillem Rodríguez

Iván Sánchez

Alex Mata

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Leranangel Santana

Juan Carlos Sarradas

Benicio Páez

Hugo Pacheco

Guillem Rodríguez

Iván Sánchez

Alex Mata

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

Nàdia Alla

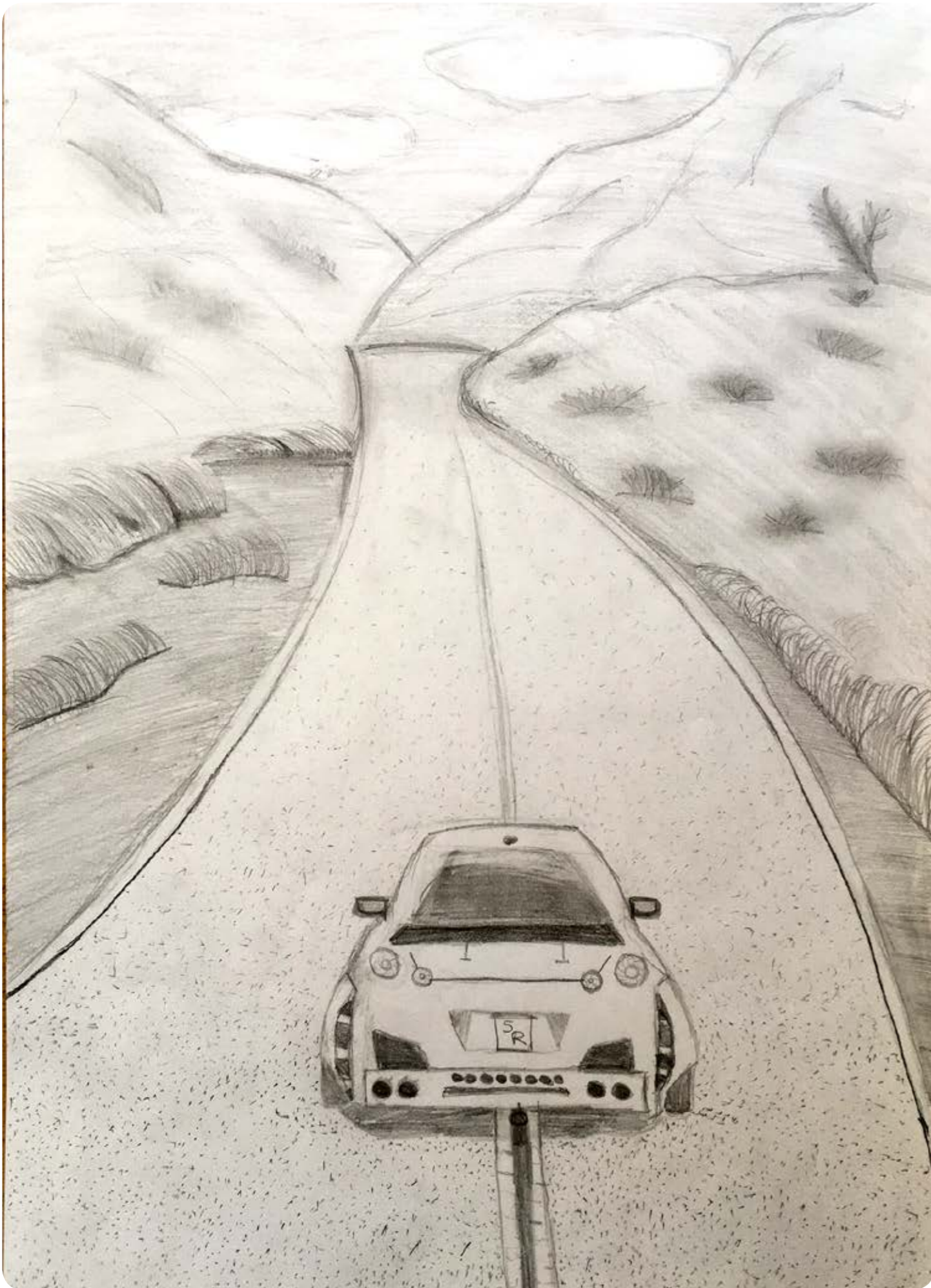
Nàdia Alla

Leranangel Santana

Accèssit

Tic-tac

Corrían malos tiempos en mi ciudad natal. Después de la victoria franquista, la ciudad de Gerona, se había convertido en un sitio oscuro y sin luz. En fin, un sitio aterrador. Por las calles solo se podían ver las sombras del pasado. Ese pasado que todos deseaban que regresara para poder revivir esos momentos que en su día no valoraron, pero que ahora los mantenían en vida. Que curioso el tiempo. Ese reloj incansable que todos llevamos dentro de nuestras cabezas.

Un tic-tac constante y muy preciso que solo tiene una finalidad. Una finalidad evidente e incontestable. El tiempo pasa. Esta sencilla e indefensa oración que todos tenemos TAN interiorizada es una de las razones por las que el mundo está yendo a peor. Ese tic-tac que sabemos que si un día dejamos de notar, no volveremos a ver esa película que tanto nos gustaba, ni comer ese helado de chocolate con tus amigos, los sábados de verano al anochecer, ni ver la cara de esas persona a las que tanto amábamos. Es justo por ese motivo que las personas vamos convirtiéndonos en crueles. Por culpa de ese maldito tic-tac que no nos deja respirar ni un solo momento, que nos dice inconscientemente que tenemos que aprovechar cada momento de nuestras vidas. Ese tic-tac que nos presiona como una apisonadora el suelo. Ese tic-tac le da un valor grandioso a cada segundo de nuestras vidas convirtiendo así a un insignificante segundo, en lo más preciado que hay en este mundo. Un segundo menos que te queda de vida, un segundo menos para reírte de un chiste barato que tus amigos te cuentan, o para practicar ese deporte que tanto te gusta. A veces me pregunto qué sería de la especie humana, sin ese reloj. Sin ese maldito tic-tac que nos recuerda que esta gran aventura llamada vida, le queda un poquito menos de lo que le quedaba unos instantes antes previos para llegar a su fin. Ese reloj vital, que llega un día que se queda sin pilas. Nosotros somos como un reloj de los antiguos. Un reloj que funciona gracias a la energía proporcionada por unas pilas que tienen fecha

de caducidad, cuando se acaban las pilas, ese maldito e incansable tic-tac deja de funcionar para siempre. Desgraciadamente hay personas en este mundo que deciden usar estas pilas para hacer el mal: torturar, matar a gente inocente, destruir ciudades, familias y monumentos... Son algunas de las cosas que han hecho figuras, en mi opinión despreciables, durante muchos años. Esa gente que solo mira su bienestar y su posición. Esa gente que en vez de hacerse respetar con buenos actos, cree que es mejor usar la violencia y oprimir personas, etnias, lenguas, en conclusión el miedo.

Durante esos tiempos de los que os hablaba, fuimos oprimidos, asesinados, nos prohibieron hablar nuestro idioma por el simple hecho que no era el mismo que el suyo y nos querían controlar como marionetas usando la violencia y la fuerza. Esa gente quiere ser recordada, y así lo será, por miserables y despreciables. Unas personas que creían que eran superiores por disponer de un gran ejército y creían que podían hacer lo que les apeteciera.

En este pequeño relato escrito el veintitrés de marzo del 2022 en un pequeño barrio de Girona quería aconsejar al lector de esta carta que por mucho que ese tic-tac nunca pare y se sienta presionada por ese reloj incansable, que no desaproveche esa energía para hacer del mundo un sitio feliz, que intente ayudar a hacer de la tierra un poquito mejor. Dejo de escribir porque no puedo sacarme de la cabeza ese tic-tac que me recuerda que estoy desaprovechando los últimos segundos que le quedan a mis pilas.

TIC-TAC

Bernat Texidor i Garriga

4t ESO C

Tercera categoría

Il·lustració: MalaK El Abass, 1r ESO C

1r PREMI

Razones para vivir (o para no morir)

Soy de esas personas que tienden a ver el lado negativo de las cosas, de esas personas amantes del humor negro y el sarcasmo, de esas personas con un regusto amargo en los labios. No puedo evitarlo, supongo que forma parte de mi personalidad. En cierta ocasión me pidieron que escribiera una lista con diez cosas bonitas que tenía mi vida, mi cara debió de ser de lo más graciosa, no digo que mi vida sea el mayor infierno jamás existido pero todo el mundo tiene quimeras (algunas más grandes y feroces que otras). Perdí esa lista hace algún tiempo, supongo que estará enterrada entre los papeles que conservo de los ejercicios de cada terapia, grupo, visita psiquiátrica, ingreso que conservo. No recuerdo qué puse en ella así que supongo que no era nada importante, pero hoy me ha dado por escribir esas pequeñas cosas que te hacen sonreír incluso cuando estás en el pozo más profundo y oscuro que puedas imaginar.

Entonces, vamos allá... Espero que conozcas la calidez de los abrazos de una amistad preciada, esos abrazos que esperas que no acaben nunca, en esos que te envuelven en una especie de protección mágica, esos que son un momento de calidez para el alma... El olor de un buen café por la mañana, ese olor penetrante y maravilloso, fuerte y reconfortante, que parece darte la bienvenida al mundo de la gente despierta... La sensación de las copas cuando el alcohol empieza a invadir tus venas, esas cosquillas en la garganta, la niebla que te invade los ojos y esa sensación de libertad... El placer de un orgasmo solitario en mitad de la oscuridad de la noche... El sabor de los labios de esa persona a la que llevas tanto tiempo mirando... Las emociones que despiertan tus canciones favoritas, el bailarlas a solas o en compañía (o si eres como yo, incluso caminando por la calle llamando la atención de quienes te rodean)... El maravilloso calor del sol abrasándote y abrazándote la piel... El sudor y la satisfacción del deporte, ese cansancio tan rico que te hace sonreír... Las risas absurdas por tonterías, las bromas privadas, los secretos vergonzosos, las confidencias hechas en momentos de debilidad, los momentos de llanto compartido que te hacen sentir compañía, el enamorarse, la satisfacción de un trabajo bien hecho...

Tal vez podría seguir pero te dejo a ti el resto. ¿Se te ocurre algo más?

Amanda Andrade

2n BAT A

Il·lustracions: Sara Hierro, 2n ESO B

2n PREMI

No Sexualizar el Sexo

Era acaso eso todo el significado del sexo?

Cerré el libro y miré el techo de mi cama durante largos minutos antes de levantarme y mirarme al espejo. Sin duda no era como los personajes que describen en el libro, de hecho en este libro el personaje principal habla de que un tipo de pecho es feo, y justamente me describió a mí. Soy atractiva, y que se te quite de la cabeza que se necesita un físico determinado para ser sexy, eso es una actitud y una confianza, tu manera de sobrellevar esa situación. Pero parece que aunque te pongan una personaje que es tímida, tiene gustos raros, acaba siendo la chica más atractiva del mundo, preciosa y con todos los rasgos físicos de una mujer "guapa"

Eché un último vistazo en el espejo muy conforme con la imagen que veía a pesar de que en su mayoría no sería mi cuerpo el que describirían para referirse a lo que les gustaba.

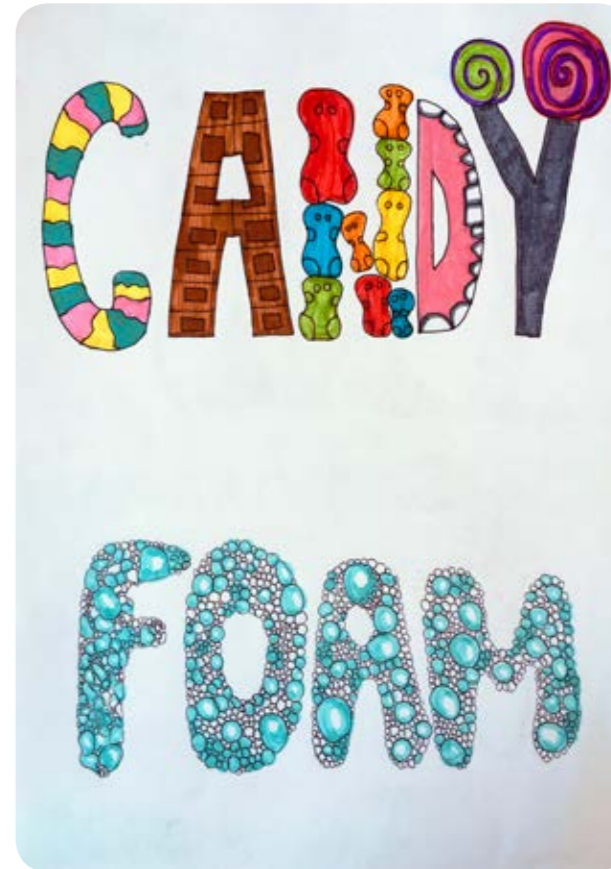
Otro problema bastante serio y que creo que es importante resaltar es como tratan las relaciones sexuales. Obviamente el público debe ser crítico con lo que lee, pero leer repetidas veces el mismo tipo de sexo acaba haciendo mella por mucho que objetemos sobre la forma de hacerse.

He leído muchas veces que cuando el hombre esta practicando sexo oral a la mujer ella reclama rápidamente la penetración. Y todo el sexo se basa en ello, apesar de que practiquen otras posiciones o hagan otros juegos, el sexo debe culminar en penetración. Lo peor es que el sexo esta hipersexualizado, por lo tanto no se puede hablar a penas de ello con seriedad y normalidad, lo que debería ser. Hay mujeres a las que no les gusta la penetración, y eso apenas se muestra, la gran mayoría de las mujeres no llega al orgasmo solo con la penetración, ni llega al orgasmo antes que el hombre por medio de esta.

Entiendo que es ficción y que no hay que tomárselo a lo literal, pero es nuestra forma de aprender y tener diferentes puntos de vista. Y si no podemos hablar de ello con normalidad y no vemos variedad en nuestra lectura ¿como vamos a saber que el no gustarte la penetración es normal y que no tienes ningún problema?

También parece que para tener sexo con alguien, una mujer debe estar enamoradísima y que el hombre puede tener tantas relaciones quiera. Esto es algo que poco a poco vamos descartando, pero he llegado a oír a mujeres decir que una mujer que no está enamorada no puede llegar al orgasmo, con argumentos, he de decir, lo suficientemente sólidos como para no saber de donde cojea el argumento. Con todo esto solo vengo a decir que hay millones de prácticas sexuales diferentes, y que lo más típico y lo que más nos llega puede no adecuarse a ti, y no hay nada mal en ti, simplemente en vez de preferir la vainilla eres más de chocolate.

También necesitamos entender que no hay que sexualizar el sexo, el sexo es un acto consensuado entre dos personas, y fuera de la relación sexual hay millones de cosas que influyen de forma directa a que esta sea sana.

Con no sexualizarlo me refiero a no darle connotaciones excitantes a hablar sobre tus molestias en la cama y ver si es normal, hablar de tus preferencias sin querer que saquen el tema banalizando o bromeando. Que hables de sexo de forma normal no implica que quieras sexo en el momento en que lo hablas.

Creo que los conceptos de que significa el sexo es tan subjetivo que depende de que tanta importancia tenga en tu vida, y cuantas cosas de la vida te influyen en él. Pero ni tienes que estar enamoradísima para hacerlo, ni es obligatorio practicar según qué cosas, ni es raro querer hablar y comentarlo todo antes, durante o después de la relación, ni que solamente te guste masturbarte y aunque te atraiga la otra persona te guste lo que te haga y millones de cosas más. Si una cosa es clara es que el sexo se disfruta si estas cómoda, y si hay unos convencionalismos sociales que seguir durante este, unos requisitos que cumplir y unos estándares a los que llegar... Lo siento muchísimo pero con semejante presión normal que haya un porcentaje tan elevado de mujeres que no llegan al orgasmo.

Nuestro orgasmo es mental, y todo aquello que te excite puedes tenerlo en tu cabeza como forma de estimulación. No todo tiene porque ser la otra persona, lo que te haga, lo que le hagas... Porque las fantasías también sirven como sexo, hablar y estimularse verbalmente también es sexo, no te creas que es tan fácil como excitarte un poco ser penetrada o recibir sexo oral y disfrutar como nunca. Creo que podría seguir quejándome, de la imagen mediática del sexo y como nos afecta, durante mucho tiempo, pero creo, también, que es correcto simplemente decir que eres tú quien tiene sexo, que sea algo que seas capaz de disfrutar y no algo que debas hacer. Se critica con lo que ves o si te gusta aplicarlo, descúbrete, aprende que te gusta para saber también dónde están los límites y que nada te corte, y sobre todo, por encima de todas las cosas, siéntete cómoda y libre. Vaya, son pensamientos muy intensos para un sábado a las once de la mañana

María Zorrilla Sánchez

2n BAT A

Il·lustració: Aroa Hidalgo, 1r ESO A

3r PREMI

El vecino

Todas las mañanas desde que soy pequeña, siempre me he encontrado al mismo vecino al bajar por las escaleras. Es un hombre mayor, yo diría de unos ochenta años, que siempre viste con camisas de cuadros, pantalones de traje y unos botines negros. Apenas sé cosas sobre él, sí sé que es del segundo primera, justo el piso de encima del nuestro y que muy pocas veces tiene visitas, que suelen ser de su hija. Recuerdo que antes vivía con su mujer, pero decidió quitarse la vida hace ya unos años y desde entonces las visitas de su hija se volvieron más rutinarias.

Siempre ha sido un hombre de pocas palabras, no solía decir nada más allá de un buenos días, pero lo decía siempre sin falta. Aquella mañana lo noté un poco extraño y despistado, presentí que le pasaba algo, aunque no le di mucha importancia, ya que un mal día lo puede tener cualquiera, pero era tal el despiste que llevaba que no me dio ni los buenos días. Yo seguí mi día con normalidad y al volver a casa para comer, escuché muchos ruidos que provenían de algún piso. Puse la llave en la cerradura de la puerta, pero al ver que los ruidos no cesaban decidí averiguar de dónde podían provenir. No tardé mucho en averiguarlo, ya que nada más subir las escaleras al siguiente piso me encontré con la puerta del vecino abierta. Me acerque sigilosamente a la puerta y me asome dentro de la vivienda, estaba toda de patas hacia arriba con miles de cosas por el suelo. En la puerta había una pila de cajas de cartón con un sobre abierto, decidí cogerlo a pesar de saber que no debía. Dentro del sobre había una carta escrita a mano con una letra un poco difícil de entender, pero igualmente la leí. Me quedé de piedra mientras la leía, era una carta de su mujer que escribió antes de quitarse la vida y que ella había escrito para él.

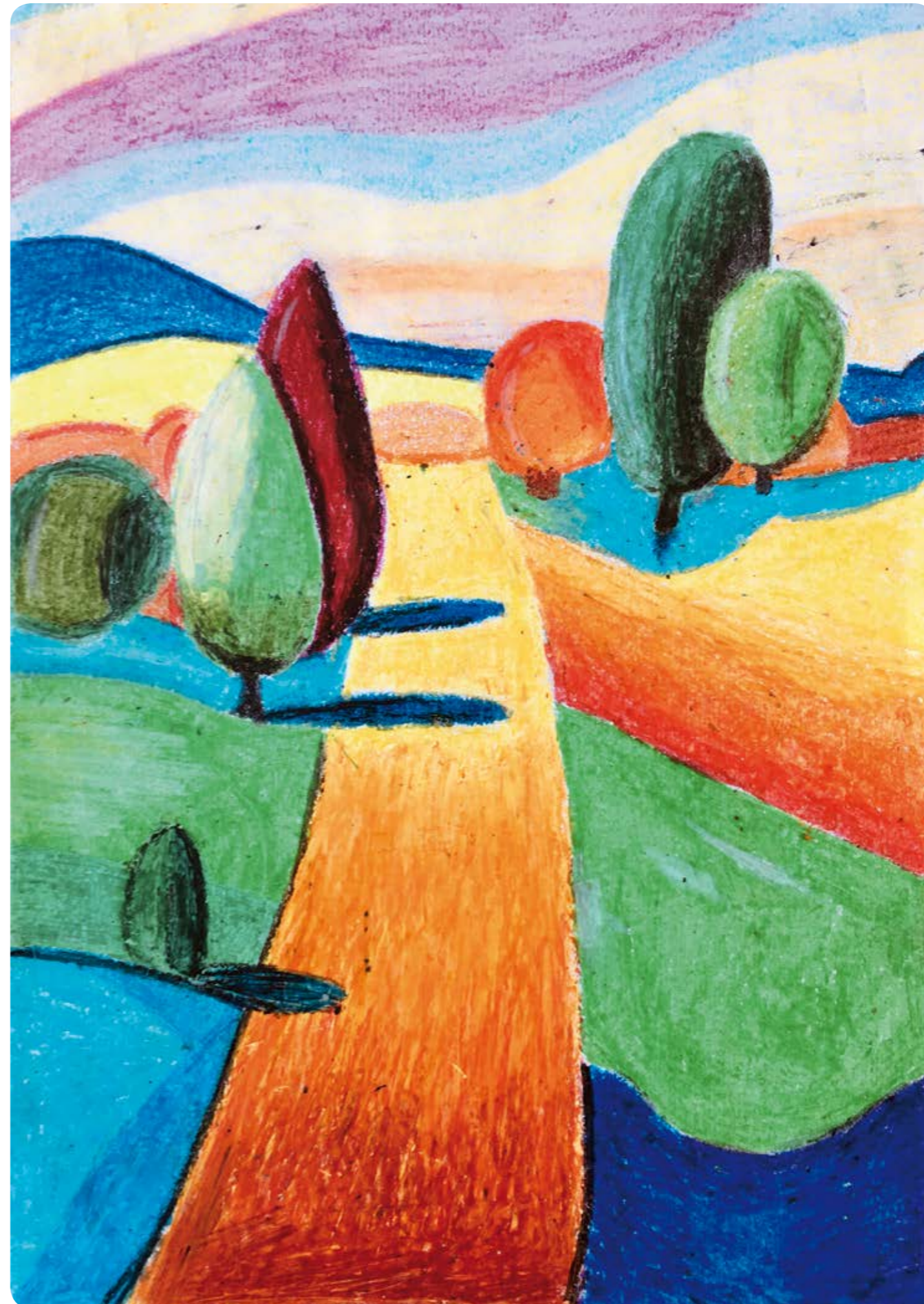
Era muy larga y antes de que me diera tiempo ni siquiera de leer la mitad el vecino me descubrió, yo no sabía qué hacer ni que decir así que me quedé en silencio esperando a que él me dijera algo. Se acercó a mí, me quitó la carta de las manos y dijo que pasara al interior de la vivienda. Me senté en una silla del comedor y él se sentó a mi lado en una silla de plástico blanco de estas típicas de los chiringuitos de la playa. Se le notaba en la cara que no estaba bien, me

miró y sin yo decirle nada, me empezó hablar de su mujer. Me contó miles de cosas maravillosas sobre ella y todas las cosas que habían hecho juntos al largo de su vida, entre otras cosas que contó lo tanto que la echaba de menos y al terminar se levantó a buscar un vaso de agua. Me trajo uno a mí también y se volvió a sentar en la silla, yo aún no había dicho ni una palabra así que le pregunté por la carta que había encontrado en la entrada. Me contó que esa carta la llevaba guardando desde hace muchos años, pero que nunca había tenido la suficiente fuerza para leerla, y que la noche anterior por fin puedo hacerlo. En la carta su mujer le contaba que ella llevaba guardando en una cajita pequeños recuerdos de momentos que ambos habían vivido juntos, desde la primera vez que se conocieron hasta el día antes de fallecer. Esa caja guardaba recuerdos muy especiales para ambos, pero me dijo que había uno el cual le tenía especial cariño, un colgante, que él le regalo en la primera cita y que llevaba buscando desde hace mucho tiempo. Dentro del sobre había una llave que era la que habría la caja, pero me contó que hace unos meses tiró la caja mientras hacía limpieza de la casa y que ahora no la podía recuperar.

Con lágrimas en los ojos recordé que hace unos meses mi padre trajo una cajita de madera que se encontró en los contenedores y que le pareció muy bonita. Al ver que no la podía abrirla porque necesitaba la llave, me la dio a mí. Yo la seguía guardando en mi habitación así que le dije que se esperará un momento que ahora volvía. Bajé corriendo, abrí la puerta de mi casa, entre a mi habitación y cogí la caja. Subí corriendo y volví a entrar a la casa del vecino, él siguió tal y como estaba antes de que me fuera, pero un poco confuso porque no entendía lo que estaba haciendo. Le mostré la caja e inmediatamente sonrió al ver que era esa. Le conté por qué la tenía yo y por más que se lo repitiese no lo podía creer. Así que abrió la caja con la llave, y decidí regalarme el colgante de su mujer como señal de agradecimiento. Desde entonces todos los domingos voy a merendar a su casa y cada día me explica un recuerdo distinto de la caja de su mujer.

Paula González García

2n BAT A

Il·lustració: Alexia Martin Pujol, 4t ESO A

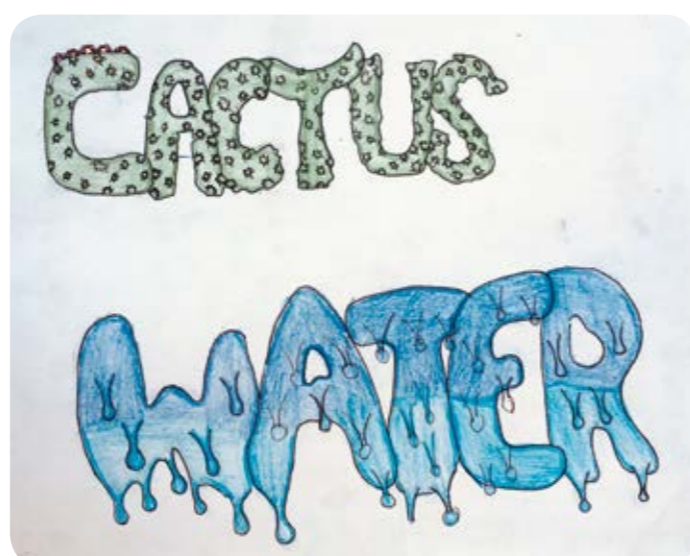

Primera categoria

1r PREMI

Il·lustració: Asiria Dethon, 2n ESO A

Il·lustració: Abraham Silva, 2n ESO A

Segona categoria

Il·lustració: Angela Zarate, 2n ESO A

1r PREMI

Those last moments

At some point we all stop being children, some people take longer, others take less time. I, on the other hand, stopped being a child at a very early age, more specifically when I was 7 years old.

It all started when my grandfather fell ill and was hospitalized. It was Tuesday and I was at school in music class, but I didn't hear anything about it until dismissal time. That's when my mother told me, his heart had started to fail and he didn't have much time left. That same afternoon we went to visit him. He was different, paler and more depressed, but when he saw us come in, a smile grew on his face. We stayed there all afternoon until visiting time was over. That night my mother put on a movie before bed to clear my mind and help me sleep better, and it really worked. I was going to school all week, but none of my friends knew about it, only the teachers knew because my mother warned them not to be so hard on me at this time. My parents were with me every night and we watched a new film every day, that made me feel happy and loved. Then came the weekend, we spent most of it at the hospital and with family lunches and dinners, I would have done homework but they didn't put me on. Those two days I was confused, I wanted to escape reality and think this was all a dream, but I couldn't, I had to be with him, to make him happy. When mum wasn't there, I would sit next to him and he would tell me stories and anecdotes, so we could escape together from the reality that was consuming us little by little. We ended up falling asleep leaning against each other. On Monday I woke up in my bed, I didn't really remember how I got there but I didn't care, I had school today. Monday and Tuesday were like the previous days, but Wednesday was different. When we went to visit him we saw him with a better face, he was recovering and he was starting to stop being afraid, he looked more confident. That day instead of telling me

stories, he took me on a tour of the hospital, introduced me to his new friends Fred and Jenna, and showed me the different parts of the hospital. When we finished we went to the room and on the way we asked people for sweets, it was the best afternoon of my life. However Thursday was also more

normal. Friday was when everything changed, my mother took me out of school two hours early and we went straight to the hospital. She was serious and I didn't understand what was happening, I asked her what was wrong and she told me that he was dying, that his time was running out and we had to say goodbye to him. Now I was the one who was scared and more than ever I wanted to disappear just like he would. Those last few steps through the door were hard enough. There he was, he looked worse than he did on Monday and he was talking in a broken voice, he was having trouble breathing. He asked me to come closer and I obeyed him. Then he took my hand and said to me:
- Hello sweetie, I just wanted to tell you how proud I am of you. I know that one day you will look back and think of this moment as something sad, but I want you to know that you don't have to be afraid, we all disappear one day and what is really important is what you do until that moment arrives. So enjoy it to the fullest, do it for me, could you do that?
- I nodded my head while tears fell down my cheeks - No honey, don't cry, I will always be in your heart and I will take care of you wherever I am, because you know that I love you very much, don't you, so hold on to that.

I cried and cried like I had never cried before, I closed my eyes and suddenly I stopped feeling the strength of his hand. I opened my eyes and saw him immobile, I grabbed his hand tightly and I started to cry out of sadness. My parents saw me and tried to pull me away from him but I held on to his hand, until I felt someone pull me away from him and take me out of the room, the next thing I saw was the doctors running in. My parents took me home and the first thing I did was lock myself in my room and cry inconsolably for two days. That day something inside me died forever. The days after that are a blur to me. Now I am 15 years old and I know that those last moments were the most important of all and deserve to be remembered. That is why I am writing this, to never forget him and to tell him that I love him too and that one day we will see each other again.

María Díaz 3r ESO A

Il·lustració: Asiri Dethon, 2n ESO A

2n PREMI

Who are they?

I'm moving,
moving fast, I'm surrounded
by strangers,
who are they? what are they
thinking about?

Everyday I'm living it, but I'm a stranger too.
In the subway there're people of all kind,
everyone with their own lives.

She's crying, he's
staring at the phone,
they are fighting,
she looks sad, he
looks worried, What are
they thinking? How is t
heir life going?

I'm dying of curiosity, Everyday I see
hundreds of new people.

Live is going on everywhere,
everyone has their own
problems,
their joys...
the subway is an easy way
to see it.

Lola Fresneda

4t ESO B

Il·lustració: Sol García, 1r ESO B

3r PREMI

Spaceflight 1001 Message's list

Day 1: The launch

of America we are in a historic moment. We're the first flight to Kepler-186f. We have taken off very well, and now the reactors are going better than we expected. We have food for at least 40 years, but don't worry about it, we have an enormous farm with watermelons and pigs. We will arrive there in approximately 100 years. We'll become an interstellar species. I'll be dead when this spaceship arrives at Kepler, but at least my sons could start a new life there. We'll be in contact with you, Earth habitants but you have to know that every day the messages take longer to arrive because the distance between us becomes bigger.

Day 365: Farm problems

Hello Earth! It's been a year since we took off, and everything is going very well. The spacecraft population grew up to 400, it seems that people become loving when they know they are going to spend their entire life in spaceflight. We had a little problem with the pigs, there were some fights between them and now there are two bandos. One of the pigs was killed because he stole food, and the war started. Now we have divided the farm into two zones, the red bando and the blue bando. There was a little problem with the watermelons too, someone added too much fertilizer and now the watermelons are like 6 meters in diameter, but that means more food, so we just decided to eat only watermelons for two weeks, and the problem will be solved.

Day 1404: Among us

Hello compatriots. We have good news and very bad news. Which one do you want to know first? Well, I think you want the good news first. The pigs finally made peace. Now there is only one barn. One male pig of the red bando had sexual relationships with a pig girl of the blue bando. Slowly the two bandos were more united, and now they are a big pig family. About the watermelons, we finished with them in one month. We never thought that eating watermelons was going to be so hard. Now the watermelons are smaller, they are still big, but at least they are not 6 meters in diameter. Now, let's go to the bad news. There has been a murder. James was in the coffee shop going for some THC. I was watching the cameras, as I do every day. That's my job in the spacecraft. When I saw the coffee shop camera again James was on the floor. I ran to the coree shop to try to help James and see who I found near the crime scene. I arrived and I

took Jame's pulse. He was dead. I searched in the nearby rooms to see if the assassin was close. Topened the coffee shop's bathroom and I found Cubanito washing his hands. He had blood in them. I instantly arrested Cubanito and I took him to trial the next day. He said that he accidentally cut his fingers because the watermelon was very hard and that he didn't hear any shout. Everyone voted to execute him, so we did it. We were not 100% sure, but it's what people wanted. People didn't think twice before voting. I hope we have made the right decision.

Day 1479: More murders

Hello world. After 10 weeks without connection, we are here again. We have very bad news. Now there are only 11 people in the spacecraft. The murders didn't stop. Sometimes, the light turns off for a few seconds and when the light returns, there are at least 5 dead bodies. There are a lot of problems with the reactors. The cameras and messages are usually disconnected 24h a day. We restored the electricity by fixing some wires, and the connection is now recovered, but we don't know if we will communicate with you again. I only trust my bro Nicolas, who was hiding with me when the assassin killed Joel in the reactor. There's an assassin among us. One of the 9 remaining people in the spacecraft is the impostor. We just have one clue: the impostor uses the sewers to hide and move between rooms without being detected. We are very scared. I know you can't do anything to stop this. Probably, when this message arrives you the assassin will have finished with all of us.

Day 1483: Suspicious

Hi, we are 8 alive now. The next to be judged is Ousmane, who I found in the warehouses with a stain in the pants. It was the typical stain of someone that enters inside the sewers. It's not the first time we judge Ousmane, but he has so many friends and they always defend him even if they don't have proof. Democracy doesn't always work. They also want to take me to judge for false accusations. I'm sorry for the innocents who died, but I never accused or voted "yes" to kill someone for no reason. I'm sorry Earth, this has gotten out of control. The mission failed.

Adrián del Águila

4t ESO C

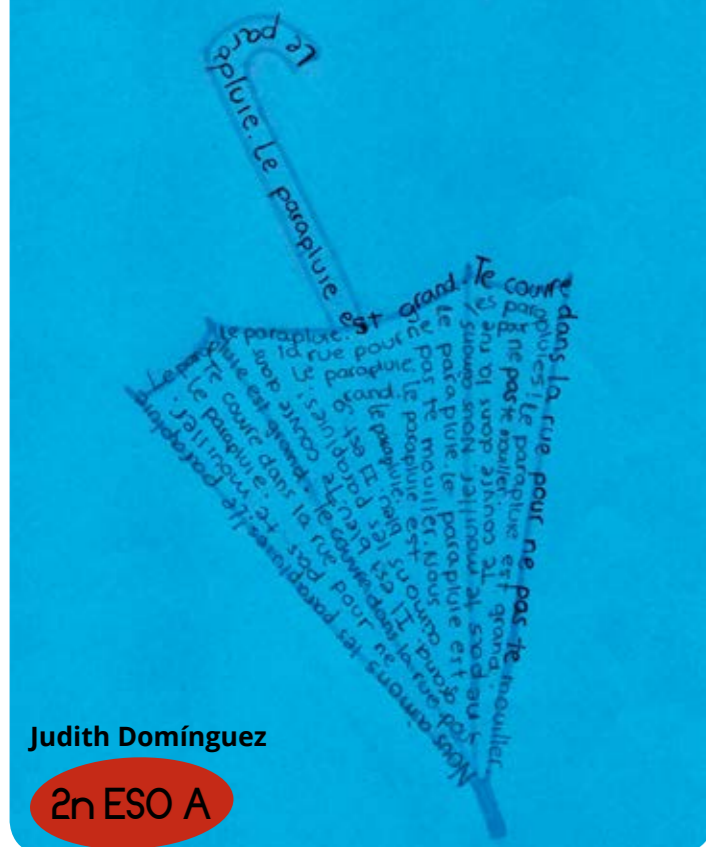

3r PREMI

CALLIGRAMME

Judith Domínguez

2n ESO A

Accèsit

Rose

Maria Gómez Beltran

2n ESO B

Sara Hierro

2n ESO B

Accèsit

Segona categoria

1r PREMI

Les séjours à l'étranger

J'ai écouté trop de gens qui m'ont dit que les séjours à l'étranger permettent de progresser en langue et aussi de devenir plus adulte. Et je suis à cent pour cent d'accord avec eux.

Je crois que les séjours à l'étranger sont une chose que tout le monde devrait faire parce que c'est vrai que te permettent de progresser en langue car si par exemple on va aux États Unis, la gens de là vous parleront en anglais et peut être qu'au début c'est un peu difficile parce qu'on n'est pas dans sa zone de confort. Mais cette situation nous obligera de parler en anglais et comme ça on va pratiquer son anglais. Et ça nous permettra de mûrir grâce au fait que, quand on est à l'étranger on doit se débrouiller et tout faire. Tout! Faire des courses à l'épicerie, faire la lessive, cuisiner et organiser la maison, etc. Tout seul! Cela fera que vous acqueriez de l'expérience pour être capable de vivre seul.

En conclusion, je suis convaincu que les séjours à l'étranger sont très utiles et bons pour les personnes.

Saif Zufilqar 4t ESO C

2n PREMI

La vie de mon grand-père PASQUALE

Le nom de mon grand-père était Pasquale. Il est né en Sicile, Italie. Mon grand-père était une personne très intelligente et aventureuse. Mais à cause de la guerre, il a dû immigrer au Venezuela.

Ce fut un voyage très long et difficile. Il est allé en bateau comme ingénieur et pêcheur et était chargé de réparer toutes les connexions électriques endommagées dans les bateaux qui se trouvaient à l'intérieur du grand navire. Avec de nombreux autres hommes, il a émigré à Caracas, Venezuela, où il a dû recommencer sa vie, dans un nouveau pays, avec une nouvelle langue et complètement seul.

Un peu de temps après, il a rencontré une belle galicienne nommée Elisa, qui deviendrait sa future épouse. Elle avait de beaux boucles et un fort caractère. Il est tombé amoureux. Elle venait d'une petite ville où elle vivait avec ses cinq frères et ses parents. Elle a aussi vécu plein de choses intéressantes, mais ça serait pour une autre histoire...

Plus tard, ils ont eu une belle fille nommée Silvia et un garçon très malin nommé Carlos (mon père). Ils ont beaucoup voyagé, et ils ont acheté une maison confortable à Torre Faro, où ils y ont passé les étés (la maison existe toujours).

Malheureusement, il est mort quand mon père était encore un jeune homme donc je ne l'ai jamais connu. Mais je l'imagine comme une personne joueuse et très affectueuse. Ma grande-mère m'a raconté tellement d'histoires sur lui. J'aurais aimé le connaître!

Isabella Ingegneri 3r ESO A

3r PREMI

Mes vacances

J'ai fait plusieurs choses en vacances en 2021. Pour commencer, je suis allé chez Neret. Ce sont des colonies de 15 jours. Là, je me suis fait beaucoup d'amis et j'ai rencontrée de nouvelles personnes. Nous avons également fait de nombreuses activités et une nuit nous avons campé dans les montagnes.

Puis je suis allé en France avec mon père et sa partenaire. Nous y sommes allés quinze jours. Nous avons d'abord passé quelques jours en Normandie, là nous avons visité les plages, le Mont Saint-Michel et plusieurs autres choses. Ensuite, nous sommes allés à Le Havre. Malheureusement nous n'avons pas du tout aimé. Et ensuite nous sommes allés à Paris, et j'ai adoré.

Enfin, je suis allé dans mon village pendant 15 jours (Vilamaniscla). Là j'étais avec ma mère, son partenaire, ma sœur et mes grands-parents. J'ai passé de bons moments avec mes copains, on a joué, on est allés à la piscine, on est sortis les nuits... Ça a été un été que j'ai adoré. C'est très bien passé et on s'est bien amusés.

Arnau Llobet Fernández 3r ESO B

Tercera categoria

Il·lustració: Luna Manecha, 1r ESO B

1r PREMI

Les jeunes et les personnes âgées peuvent-ils s'aider?

Je crois que les jeunes et les personnes les plus âgées peuvent s'aider les unes aux autres, et s'apporter des choses. La patience que les personnes âgées ont, ainsi que leurs connaissances, tout ça favorise la relation et elles peuvent enseigner des choses aux jeunes. En revanche, les jeunes peuvent aider les personnes âgées à s'adapter mieux à la société d'aujourd'hui et surtout aux nouvelles technologies.

D'un côté, les anciennes générations ont vécu plus longtemps, ont plus d'expérience et sont plus sages, donc elles peuvent aider et conseiller les plus jeunes qui veulent tout faire rapidement et leur expliquer qu'il y a du temps pour tout et qu'il ne faut pas se précipiter.

De l'autre côté, les jeunes peuvent apporter de la modernité et une meilleure adaptation aux nouvelles façons de penser, de s'habiller, de parler, mais surtout aux nouvelles technologies, puisqu'ils ont beaucoup avancé dans très peu. Ils peuvent également fournir de la compagnie car il y a beaucoup de personnes âgées qui se sentent seules et la compagnie d'une personne active et jeune peut les encourager beaucoup.

En conclusion, je pense donc qu'ils peuvent s'apporter mutuellement de bonnes choses car ils échangent des choses qui les favorisent.

Lucía Alarcón

1r BAT bac

2n PREMI

Que feriez-vous si vous pouviez prendre une année sabbatique?

Le rêve de tout étudiant qui se trouve dans le bachillerato, au moins je parle de mon cas, c'est de prendre une année sabbatique. Malheureusement, tout le monde ne peut pas prendre cette décision, pour des questions économiques. Si je pouvais prendre une année sabbatique, je travaillerais ou je pratiquerais une langue tout en travaillant.

Dans ma situation actuelle, ma famille ne pourrait pas avoir un fils sans rien faire. Alors, je pense que la meilleure idée serait de travailler, parce que je peux aider chez moi, je peux acquérir de l'expérience professionnelle et, en plus, je peux économiser de l'argent pour mes études ou pour un futur voyage. Cependant, si j'avais tout l'argent du monde pour faire tout ce que je pouvais dans une année sabbatique, je voyagerais dans un autre pays pour faire un cours de la langue qui se parle là.

En conclusion, je profiterais tout le temps que j'avais pour bénéficier à me former et à me détendre aussi.

Mel Ramos

1r BAT bac

Il·lustració: Llura Nicolau, 1r ESO A

Bonjour, je me présente

3r PREMI

Bonjour,

Je m'appelle Juan Carlos Gallardo et j'ai 17 ans, je vis à Barcelone dans un quartier qui s'appelle Horta-Guinardó avec ma mère et ma sœur, qui a le même âge que moi. On est des jumeaux!

J'aime le sport et plus particulièrement le foot et, comme je l'avais dit avant, je vis à Barcelone, donc mon équipe préférée est le FC Barcelone. Pour moi le sport c'est ma vie!

Même si j'aime être seul, j'aime être aussi avec ma famille et mes amis. De toute façon, je ne suis pas une personne triste, tout le contraire, d'habitude je me sens joyeux bien que parfois je sois un peu timide quand même!

J'aimerais visiter la France afin d'améliorer mon niveau de français et aussi pour connaître de nouvelles cultures et formes de vivre. La seule fois où j'ai visité un pays qui n'était pas l'Espagne, c'était quand j'avais 3 ans avec ma famille. Par contre, je n'ai jamais visité la France et, en tant qu'étudiant de batxibac j'aimerais le faire bientôt.

J'ai beaucoup de projets et j'espère qu'ils pourront tous s'accomplir...

Juan Carlos Gallardo Montserrat

1r BAT bac

POESIA CATALANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)			
	1r premi -AUCA-	Roger Castro Oliva, Jimena Gascón Caro i Adrián Contreras Ochando de 1r C	1r C	
POESIA CASTELLANA	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)			
	1r premi	Karen Sofia Torres Valencia	4t C	
	2n premi	Jianying Sara Wang	3r C	
	3r premi	María Díaz Luna	3r A	
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)			
	1r premi	Amanda Andrade	2n A	
	2n premi	Lilit Asilbekyan Dumanyan	2n B	
	3r premi	Laura Descalzo Álvarez	2n A	
	PROSA CATALANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
1r premi		Laia Barbarín González	2n A	
2n premi		Judith Domínguez Capell	2n A	
3r premi		Ángela Zárate Castillo	2n A	
2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)				
1r premi		Ainhoa Herreros Sánchez	4t B	
2n premi		Hengzhi Wu	3r C	
3r premi		Karen Sofia Torres Valencia	4t C	
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)				
1r premi		Dídac Lloret Martínez	1r A	
2n premi		María Zorrilla Sánchez	2n A	
3r premi		Alba Loré Amigó	1r A	
PROSA CASTELLANA		2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
		1r premi	Sara Rico Báguena	4t C
		2n premi	Jianying Sara Wang	3r C
	3r premi	Adrián del Águila	4t C	
	Accèssit	Bernat Texidor i Garriga	4t C	
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)			
	1r premi	Amanda Andrade	2n A	
	2n premi	María Zorrilla Sánchez	2n A	
	3r premi	Paula González García	2n A	

ANGLÈS		
1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
1r premi	Daniella Usieto	1r C
2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
1r premi PROSA	María Díaz	3r A
2n premi POESIA	Lola Fresneda	4t B
3r premi PROSA	Adrián del Águila	4t C
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
1r premi POESIA	Maria Zorrilla	2n A
FRANCÈS		
1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
1r premi CAL:LIGRAMES	Qi Wang	2n C
2n premi CAL:LIGRAMES	Daniella Usieto	1r C
3r premi CAL:LIGRAMES	Judith Domínguez Capell	2n A
Accèssit CAL:LIGRAMES	Maria Gómez Beltran	2n B
Accèssit CAL:LIGRAMES	Sara Hierro Prieto	2n B
2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
1r premi PROSA	Saif Zufilqar	4t C
2n premi PROSA	Isabella Ingegneri	3r A
2n premi PROSA	Arnau Llobet Fernández	3r B
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
1r premi PROSA	Lucía Alarcón	1r BAC
2n premi PROSA	Mel Ramos	1r BAC
3r premi PROSA	Juan Carlos Gallardo Montserrat	1r BAC

El Fuster. Revista especial Jocs Florals de Sant Jordi, 2022. Curs 2021-2022

JURAT: Adriana González, Sergi Vargas, Esther Blanco, Anna Marcer, Montserrat Vila, Maria Antonia Ruiz, Montserrat Pérez, Juan Carlos Gutiérrez, Alba Salicio, Dolors Perramon, David Ferrando, Inés Acosta, Anna Duesa, Roger Miret i Anna Mallo.

CONSELL DE REDACCIÓ: Sònia Ceballos, Anna Mallo, Juan Carlos i Maricel Saball.

PORTADA: Fiona Zhu.

DISSENY i MAQUETACIÓ: Maricel Saball.

Edició de l'AFA Dolors Aleu

Publicat a Navas | Juny de 2022

